

UITGAAF VAN DEN
ROMAN-, BOEK- EN KUNSTHANDEL TE AMSTERDAM

Lord Lister

genaamd De groote Raffles
Onbekende.

No. 430

Op zijn Huwelijksdag verdwenen

25 Cent

Elke aflevering bevat een volledig verhaal.

UITGAVE VAN DEN ROMAN-BOEK EN KUNSTHANDEL - SINGEL 326 - AMSTERDAM.

OP ZIJN HUWELIJKSDAG VERDWENEN.

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

BEWAAR UW OMSLAGEN!

Wanneer U ons 20 of meer omslagen van onze vier uitgaven toezendt, dus onverschillig of ze van Nick Carter, Buffalo Bill, Raffles of Wie is de Misdadiger? zijn, zenden wij een of meer keurige doosjes Dubec

CIGARETTEN.

Hoofdstuk I.

Een huwelijk in de
grootte wereld.

BEWAAR UW OMSLAGEN!

De in te zenden omslagen mogen niet lager loopen dan

Nick Carter	No. 303
Buffalo Bill	" 208
Raffles	" 298
Wie is de Misdadiger?	" 1

Men zende ze als drukwerk, met juiste vermelding van des afzenders naam en adres op den kruisband.

Van den kant van het geweldige groote haardvuur, hetwelk sedert eenige dagen brandde in de groote conversatiezaal van de Windsor Club te Londen, klonk een half onderdrukte geeuw.

Het was Majoor Fleming, die hem had doen hooren, en hij scheen volstrekt geen moeite te doen, dit bewijs van verveling aan de algemeene aandacht te onttrekken.

Nu zou zelfs een minder levendig man dan de Majoor waarschijnlijk wel aanleiding hebben gehad, om zich een weinig te vervelen, want de stemming in de conversatiezaal van de groote club was op dat oogenblik van den dag, omstreeks drie uur in den middag van een somberen dag, verre van opgewekt.

Er waren omstreeks tien leden aanwezig, en alle tien bleken niet goed te weten wat zij met hun tijd moesten aanvangen, sommigen zaten te lezen, anderen zaten voor het raam, en de rest deed noch het een noch het ander, maar verveelde zich hartelijk en grondig, zonder eenige poging te doen dit te verbloemen.

Men had daar, behalve Majoor Fleming, een zwaargebouwd man met een rood gelaat, wiens uiterlijk verried dat hij maar al te veel aanleg had om in een beroerte te blijven, om te beginnen Dr. Chilton, een rijzig en knap man van omstreeks 40 jaar, zeer gezien bij de dames en die zich, wellicht daarom, mocht verheugen in een zeer drukke practijk.

Daar was ook de advocaat Prescott, die plotseling beroemd was geworden, omdat hij eenmaal een proces voor den Hertog van Connaught, des Konings broeder, had mogen voeren, en dat met glans gewonnen had — een schraal, volkomen kaalhoofdige mannetje, met een stem als een krassende raaf en doorborende, schijnbaar alles ziende oogen achter goud omrande brillen.

Aan de leestafel, verdiept in de lezing van een paar sportbladen, zaten Lord William Aberdeen, de vice-president van de Club, een slank maar gespierd man van ongeveer 40 jaar, met een krachtig geteekend gelaat en zijn secretaris

Charly Brand, die in alles met hem contrasteerde, want hij was blond, hij had zachte blauwe oogen en een gelaat, dat, wat kleur en vorm betreft, aan een jong meisje niet zou hebben misstaan.

Met de handen op den rug liepen twee heeren op en neer, die op gedempten toon een gesprek voerden, onderbroken door lange tusschenpoozen van zwijgen.

De een, grof gebouwd als een worstelaar, met den kop van een dog, was de schatrijke aannemer Twitchell, wiens fortuin nog aanzienlijk was toegenomen als gevolg van de hooge prijzen, die tijdens en na den oorlog voor huizen werden betaald, de ander was een deftig heertje, keurig gekleed, zijn spaarzame haren op het midden van den schedel gescheiden, en wiens naam was John Merrill, juwelier van beteekenis, en die zijn agenten tot in het hartje van het bolsjewistische Rusland had.

Men had reeds geruimen tijd in de groote, weelderig gemeubelde conversatiezaal niets anders vernomen dan de gedempte schreden van de op en neer loopende heeren, het ritselend omslaan van de bladen der tijdschriften en het knapperen van de reusachtige houtblokken in den open haard.

Maar na zijn geeuw wendde Majoor Fleming zich eensklaps met een ruk in zijn gemakkelijken stoel om, en riep boos:

— Twitchell en Merrill, houd alsjeblieft op met dat heen en weerloopen! Jullie maken iemand krankzinnig en bij Jove ik sta nog liever blootaan een gasaanval, dan dat ik duizelig word van jullie gewandel! Het lijkt wel of je voor Buckingham Palace op post staat! Waar praten jullie eigenlijk over?

— Over de Iersche kwestie, Majoor! antwoordde Twitchell met een diepe, holle stem, die uit een kelder scheen te komen.

— Als jullie absoluut over die vervloekte kwestie wilt spreken, doe het dan, wat ik je verzoeken mag, zittend! hernam de Majoor grommend. Maar blijf dan wat van mij vandaan, want ik wil daar niets over hooren — heb je me verstaan? Een paar oorlogsschepen, een paar bataljons infanterie, een half dozijn tanks, eenige batterijen veldartillerie en over een maand bestaat er geen Iersche kwestie meer!

Op het hooren van deze woorden keek Lord William Aberdeen een oogenblik van zijn lectuur op en zijn staalgrijze, scherpe oogen rustten voor

eenige seconden op het vuurroode opgewonden gelaat van den krijgsman.

Hij scheen iets te willen opmerken, bedacht zich evenwel en verzonk weder in de lectuur van zijn sportblad.

Intusschen hadden Twitchell en de juwelier plaats genomen en de kleine Merrill verzonk als het ware in de zacht veerende easy chair, zooals er een half dozijn om den haard geschaard stonden.

— Als wij niet over politiek mogen spreken en niet over Ierland, majoor — waarover moeten wij het dan toch wel hebben? vroeg hij op klagenden toon.

— Wel man — spreek over je vak! Spreek over juweelen, of anders over paarden, vrouwen, vechten — wat je wilt! Maar wanneer je over die Iersche kwestie begint, dan begint mijn bloed te koken! O, als ik wat te zeggen had op het Departement van Binnenlandsche Zaken!

Merrill had zich eensklaps in zijn stoel opgericht en zijn kleine, verstandige oogen begonnen te schitteren.

— Van juweelen kan ik u iets verhalen, mijne heeren! riep hij opgewekt uit.

Men heeft mij namelijk de samenstelling opgedragen van het kostbare collier, hetwelk Sir Winnifred Broadbent op den dag van zijn huwelijk als bruidsgeschenk zal aanbieden aan Miss Dorothea Pelham-Clinton, de dochter van Lord Reginald.

— Zoo zoo — en ben je daar blij om? vroeg de majoor, die blijkbaar van juweelen niet al te veel verstand had en er ook maar matig belang in stelde.

— Natuurlijk majoor, en dat zoudt gij ook zijn, wanneer gij maar wist waar het om gaat! Het is geen halssnoer als het eerste het beste! Sir Broadbent heeft zoo goed als alle diamanten welke het collier vormen, persoonlijk uitgezocht, niet alleen in mijn zaak, maar ook elders in Engeland en zelfs in andere landen — ja tot Engelsch-Indië toe! En toen hij een voldoende aantal bijeen had — niet minder dan 120 stuks, mijne heeren — toen heeft hij mij verzocht, al die prachtige steenen te zetten en er naar mijn eigen smaak een collier van te vervaardigen!

— Dat zal een duur grapje worden! liet een stem van den kant van de leestafel zich hooren.

Het was de vice-president, Lord Aberdeen, die deze woorden gesproken had, zonder evenwel van zijn lectuur op te zien.

— Eigenlijk mag ik het niet verklappen, mijne heeren — maar het diamanten halssnoer zal, als het eenmaal gereed is, een verkoopswaarde hebben van 30.000 pond sterling!

— Goede hemel! riep advocaat Prescott uit, wil Broadbent dat aan zijn aanstaande vrouw cadeau doen?

— Zooals ik zeide! hernam de juwelier. Het zal haar huwelijksgeschenk worden, dat zij uit de hand van haar aanstaanden man zal ontvangen!

Majoor Fleming scheen ergens over na te denken en zijn herinnering te raadplegen en vroeg nu op zijn gewonen, bulderenden toon, die klonk alsof hij altijd hevige ruzie maakte:

— Sir Winnifred Broadbent — is dat niet een kolonel van het regiment Koninklijke Fuseliers?

— Zijn broeder, majoor! antwoordde de juwelier.

— Is hij even oud?

— Twee jaren ouder!

— Nu, dan is de bruidegom niet bepaald jong meer! bulderde de majoor.

— Ik geloof 48 of 50 jaar! hernam Merrill. Maar — ik vind hem een zeer hupsch man!

— Dat dank je den drommel, goede vriend, als hij je een bestelling geeft, die je een paar duizend pond in het laadje brengt! gromde de majoor. Ik ken zijn broer en die is heelemaal niet hupsch — neen, om den dood niet! Een echte ijzervreter, een kerel naar mijn hart!

— Nu, dan gelijkt zijn broeder weinig op hem! hernam Merrill, die zijn schatrijken klant scheen te willen verdedigen. Zooals ik zeide — hij is een hupsch man, werkelijk bijzonder hupsch — voor iemand van zoo hoogen stand!

— Hoe oud is het bruidje? klonk weer de trage stem van Lord William Aberdeen, die bezig was aan een verslag van een bokswedstrijd.

Die vraag scheen Merrill, wonderlijk genoeg, eenigszins in verwarring te brengen.

Hij rukte aan zijn fijnen gouden bril, bracht zijn blanke, smalle hand voor den mond, kuchte eens en antwoordde toen:

— Zij is nog zeer jong — ja — nog wel erg jong! Ik geloof dat zij 19 of 20 jaar is!

Een woedende trap van den Majoor tegen het haardijzer deed hem verschrikt stilstaan.

— En gaat dat kind trouwen met een man

van vijftig? Dan is het haar in het hoofd geslagen! bulderde de krijgsman. Als zij 25 is, nog half een blaag, dan zal hij een grijsaard zijn, en als zij zich eindelijk vrouw kan noemen, dan is haar echtgenoot rijp voor het kerkhof! Het kan me niet schelen hoe jullie daar over denkt, maar ik noem het een regelrecht schandaal! Dat meisje had beter uit haar oogen moeten zien!

— Neem mij niet kwalijk, majoor, liet de melodieuze stem van Dr. Chilton zich hooren, terwijl hij met zijn welverzorgde hand over zijn gitzwart puntbaardje streek, maar u maakt uw opmerkingen wel eenigzins in het wilde! De zaak is namelijk, dat Miss Dorothea haar aanstaanden echtgenoot volstrekt niet zelf heeft uitgekozen, maar dat haar ouders haar min of meer dwingen om Sir Winnifred tot echtgenoot te nemen. De zaak is, dat Lord Reginald heel goed een schatrijken schoonzoon kan velen — het is hem niet voor den wind gegaan met zijn jongste speculatieve ondernemingen, zijn landerijen brengen niet half zooveel op als vroeger, en zijn eenige zoon maakt heel wat geid op!

— Dan moest ze toch weigeren! bromde de majoor koppig.

Dr. Chilton haalde echter de schouders op, en zeide:

— Dat gaat niet zoo heel gemakkelijk als men een vader heeft, die Lord Pelham Clinton heet! Hij is op dat punt heel ouderwetsch, en hij verstaat geen gekschere! Men zegt trouwens dat hij dat huwelijk reeds vele jaren geleden, toen zijn dochter nog met de pop speelde, heeft beklonken — de aanstaande bruidegom is een verre neef van hem, en diens vader was zeer bevriend met den zijne.

De majoor bromde nog iets onverstaanbaars, stak een versche sigaar aan, pookte nijdig wat in het vuur, zoodat er een sproeiregen van vonken ontstond, stond toen eensklaps op en ging met dreunende schreden naar de aangrenzende billardkamer, waar men hem spoedig bezig kon zien met het edele spel van het groene laken.

— Ik geloof dat de majoor een beetje uit zijn humeur is! zeide Merrill, toen Fleming zich ver genoeg bevond, om hem niet te kunnen verstaan. En toch is het alles welbeschouwd mijn schuld niet, dat Sir Winnifred met Miss Dorothea trouwt!

— U heeft het grootste gelijk van de wereld, mijnheer Merrill — U heeft alleen maar met

juweelen te maken! liet de wat sleepende stem van den vice-president zich hooren.

Hij had zijn verslag uitgelezen, en kwam nu langzaam naderbij, de handen in de zakken van zijn onberispelijk gesneden smoking — een man van bijna zes voet, breed in de schouders en smal in het midden, met sterke, kaarsrechte beenen, een gewelfde borstkas, en gespierde, maar buitengewoon fraaie handen — kortom, een man die zeer veel aan sport deed en die daarin uitblonk.

Hij ging achter den stoel van Merrill staan, steunde met beide ellebogen op de leuning, en vroeg:

— Wanneer zal dat huwelijk plaats vinden, dat zoozeer de verontwaardiging van onzen majoor heeft opgewekt?

— Weet gij dat zelfs niet Mylord? riep Prescott verbaasd uit. Mijn hemel, waar komt gij vandaan?

— Ik heb Londen niet verlaten, mijn waarde advocaat, maar ik heb het zeer druk gehad, en geen gelegenheid gevonden, om de verrichtingen onder de dames en heeren in de omgeving van het hof nauwkeurig gade te slaan!

— Nu dan, het huwelijk is vastgesteld op Woensdag over een week.

— En dat is kort genoeg! riep Merrill uit. Ik moet volstrekt het halssnoer op tijd gereed hebben, en dat zal mij lang niet gemakkelijk vallen, dat verzeker ik u! Ik heb nog niet eens alle steenen bijeen — er ontbreken er nog acht, die uit Genua en Rome moeten komen! Ik verwacht ze echter ieder oogenblik.

— Ik hoop toch Merrill, dat je al dat moois goed hebt weggeborgen? vroeg Twitchell, de aannemer, met zijn kelderachtig geluid.

— Maak je daaromtrent maar niet ongerust Twitchell! antwoordde de juwelier. Ik verzeker je dat zelfs John Raffles zich nog wel eens zou bedenken, alvorens hij een poging zou ondernemen, mij van mijn steenen te berooven!

Het noemen van dezen naam verwekte aanstonds een ijzige stilte.

Het was alsof een oogenblik de geest van den stoutmoedigen avonturier, wiens naam zoeven was uitgesproken, door het vertrek waarde.

Merrill zelf scheen een weinig geschrokken te zijn van zijn eigen dapperheid en schoof onrustig op zijn stoel heen en weer.

Hij wist dat zijn grootste schatten inderdaad

zelfs voor iemand als John Raffles veilig waren — en toch, het noemen van den naam van den Gentleman-Dief, van den langgezochten tegenstander van Scotland Yard, veroorzaakte hem een koude rilling en deed hem, waar hij zich ook bevond, onwillekeurig verschrikt omzien!

Hij deed het ook nu, maar het gaf hem een geruststelling, in het kalme glimlachende gelaat van Lord William Aberdeen te zien, die nog altijd half over zijn stoel stond heengebogen.

— Die onvindbare schavuit zal zich inderdaad wel tweemaal bedenken, alvorens zijn vingers te branden aan uw onderaardsche kluis, mijn waarde Merrill! zeide Lord Aberdeen. Maar toch zal het voor u een heele geruststelling zijn, als gij het sieraad eenmaal in handen van den rijken klant hebt overgegeven. Mag ik weten wanneer die plechtige gebeurtenis zal plaats vinden?

— Wel, het zal slechts weinige dagen voor het huwelijk zijn, Mylord! antwoordde de juwelier. Zelfs al kwamen de diamanten uit Italië nog vandaag aan, dan zal ik nog hard moeten werken het snoer op tijd gereed te krijgen.

— Het zal zeker zeer fraai worden, daarvoor staat uw kunstzinnigheid ons borg! hernam de vice-president.

— Wat dat betreft — ik geloof dat mijn principaal tevreden zal zijn! riep Merrill vol trots uit. Ik heb hem de teekening reeds laten zien en hij was er verrukt over — verrukt, dat was het woord dat hij gebruikte, mijne heeren. Maar ik zal u de teekening laten zien — zij behoeft thans geen geheim meer te zijn.

Hij had zijn portefeuille te voorschijn gehaald en nam er een zorgvuldig opgevouwen stuk dun perkament uit, waarop met waterverf een afbeelding van het halssnoer was geschilderd.

Alle aanwezigen kwamen toelopen, om een blik op de afbeelding van het kostbare juweel te werpen.

Het was inderdaad een kunststuk, bestaande uit twee rijen kleine diamanten van dezelfde grootte, maar die aan de voorzijde van den hals verbreed werden tot niet minder dan acht rijen, telkens korter, maar ook telkens van grootere diamanten, terwijl onderaan een peervormige lichtgele diamant met zeer vele fascetten was bevestigd.

— Dat is een afbeelding op natuurlijke grootte, mijne heeren! onderrichtte Merrill het gezelschap. De verbindingen zijn natuurlijk van het

fijnste goud en de zetting van de diamanten is een vinding van mij. Ik geloof gerust te mogen zeggen, dat men vruchteloos de wederga van dit diamanten halssnoer zal zoeken.

→ Merrill, Merrill — nu overdrijft ge toch wel een weinig! zeide Lord Aberdeen, terwijl hij den juwelier gekscherend met den vinger dreigde. Of het moet zijn, dat gij niet op de hoogte zijt van de kostbare verzameling juweelen

van de Koningin van Spanje! Dit stuk is zeer fraai, ongetwijfeld — maar de Spaansche Koningin bezit eenige dergelijke sieraden, die dit halssnoer nog in de schaduw stellen. Maar wat doet dat er toe, nietwaar, als Sir Winnifred slechts tevreden is! En wat miss Dorothea betreft — wel, zij zal bepaald in de wolken zijn, daaraan valt niet te twijfelen, ondanks het gemopper van dien onuitstaanbaren majoor.

Een doosje **Cigaret J. v. K.**
is een mooi cadeau.

Hoofdstuk II.

Bruid en Bruidegom.

Het huis van Lord Pelham-Clinton was gelegen aan de Prince Albert Lane, niet ver van Hyde Park, in een der deftigste buurten van Londen.

Het dateerde uit het midden van de 18e eeuw, en alle leden der Pelhams hadden het met veel zorg in stand gehouden, zoodat het er thans nog uitzag zooals op den dag, toen de bouwmeester het opleverde.

Eigenlijk gezegd was het veel te groot voor een zoo betrekkelijk klein gezin als dat van Lord Reginald, diē er met zijn vrouw, Lady Beatrice, zijn dochter Dorothea en zijn zoon Douglas leefde.

Een van de beide vleugels was dan ook zoo goed als onbewoond en alleen bij zeer bijzondere gelegenheden werd een van de groote zalen in gebruik genomen om er de gasten te ontvangen.

Het middelste gedeelte, vier verdiepingen hoog, telde niet minder dan 20 kamers.

Dorothea beschikte over drie vertrekken in een van de vleugels en in datzelfde gedeelte van het huis had ook Douglas vier kamers in gebruik.

De waarheid gebiedt echter te verklaren dat de jonge man zich slechts zelden in de ouderlijke woning vertoonde.

Hij kwam er om er te slapen en voor het overige bracht hij den dag meestal door op zijn Club, of op zijn jacht, of ook wel in zijn auto,

om er Schotland en Wales mede te doorkruisen.

Douglas leidde, zooals men dat noemt, een heerenleventje en hij had er zich nog nooit om bekommerd op welke wijze hij de zeer groote sommen in handen kreeg, die noodig waren om zijn uiterst kostbare levenswijze te bestrijden.

Men zeide van hem dat hij zes modellen motorrijwielen per jaar probeerde en ze telkens weder voor een appel en een ei verkocht, als ze hem niet bevielen, of, wat nog veel vaker voorkwam, ze eenvoudig liet verroesten in een donker hoekje en het aantal van auto's was legio.

Hij hield er twee renpaarden op na, om te zwijgen van zijn eigen rijpaard, hij had een fraai zeiljacht, hij bezat een zeer snelle motorboot, volkomen zeewaardig en waarvoor hij de ronde som van 5000 pond sterling had moeten neertellen, hij was lid van een der duurste Clubs van Londen en hij sloeg slechts weinig gelegenheden over om het geld met volle handen om zich heen te strooien.

Het is waar dat zijn vader hem reeds een paar keeren vermaand had, maar de jonge losbol had den ouden heer slechts met een medelijgend en ongeloovig glimlachje aangehoord en heel oneerbiedig de schouders opgehaald.

Het was immers volkomen ondenkbaar dat er eens een einde zou kunnen komen aan den goudstroom, die reeds zoovele jaren onafgebroken

zich in zijn zakken had gestort — waar hij even snel weder uitvloeide.

Zijne vertrekken waren met de grootste weelde ingericht en er waren slechts weinig jongelieden onder den hoogen adel, die zich met hem konden meten in het bezit van zulke schoone gobelins, zulke fraaie en zeldzame wapens en zulke kostbare meubelen, uit de duurste houtsoorten vervaardigd.

Een eigenaardig contrast met dezen jeugdigen lichtzinnigen losbol vormde zijn zuster, Miss Dorothea.

Haar vermaken waren zeer eenvoudig en weinig ingewikkeld, zij stelde geen al te hooge eischen aan het leven en eigenlijk liet alle weelde, die haar van haar geboorte af omringde, haar volkomen koud.

Zij was verzet op muziek, op bloemen en op het maken van verre wandelingen, zij was een uitstekende paardrijdster, zij zwom als een visch, zij was kampioene van haar tennisclub — en zij was een mooi, frisch, gezond kind!

Meer en beter viel er van Dorothea Pelham Clinton niet te zeggen.

Het was drie dagen na het gesprek, hetwelk wij in het vorig hoofdstuk beschreven en omstreeks drie uur in den middag.

Er heerschte diepe rust in het prachtige heerenhuis aan de Prince Albert Lane en het leek wel of het huis ingedommeld scheen te zijn.

Dat was echter slechts schijn, want nauwelijks was er een verbazend groote, glanzend zwartgelakte auto voor de breede deur komen voorrijden, of in de marmeren vestibule klonken snelle schreden en een deftige huisknecht, in zwart satijnen kniebroek en witte kousen, zilveren gespen op de schoenen, opende de zware huisdeur.

Intusschen was de chauffeur van zijn zetel gesprongen, om vlug het portier van den fraaien wagen te openen, waaruit nu een heer stapte van buitengewone lengte, zeer mager, met smalle schouders en een smalle borst, beenen als van een pelikaan en een ijzingwekkend langen hals, die den steun van een hoogen staanden boord volstrekt noodig scheen te hebben.

De heer droeg een glanzenden zijden hoogen hoed, een onberispelijk gesneden jacket, een parelgrijs vest, een pantalon waarin de vouw de scherpte van een mes had, verlakte schoenen en witte slobkousen.

Hij had kanariegele handschoenen aan en in

het rechteroog hield hij een monocle van onwaarschijnlijken omvang gekneld, blijkbaar zonder de minste inspanning.

Hij keerde zich even om, nam een kolossalen ruiker, half in vloeipapier gewikkeld, van de voorbank der gesloten auto en stapte toen haastig langs het tuinpad naar de geopende voordeur, terwijl de auto langzaam wegreed.

De bezoeker was Sir Winnifred Broadbent, de aanstaande echtgenoot van Dorothea Pelham.

Zoodra hij in de vestibule was, ontdeed hij den ruiker van het vloeipapier en vroeg met een krakende, eenigszins nasale stem, alsof hij een verstopten neus had:

— Mejuffrouw Dorothea is toch thuis, Henry?

— Ja Sir! antwoordde de bediende! Miss Dorothea is met Mylady in de kleine ontvangzaal.

Deze mededeeling scheen den bezoeker van een grooten last te ontheffen, want hij richtte zijn mager lichaam hoog op, greep den ruiker in de rechterhand vast, alsof het een rijkszwaard was, en hij zelf een koning bij een of andere plechtigheid, en beval:

— Dien mij aan, Henry!

Dat was echter niet het werk van den deftigen huisknecht — daarvoor moest een tweede bediende te hulp worden geroepen, die de wacht scheen te houden aan den voet van den breeden, eikenhouten trap, die achter in de vestibule naar een gaanderij voerde, welke zich langs den geheelen achterwand uitstreckte.

Aan den voet van dezen trap stonden te weerszijden twee zeer schoone, geelkoperen harnassen, die blonken als goud.

Zij waren geheel voltallig — borst- en rugstukken, dij- en scheenstukken, de helm met zijne zwierige pluim en neergelaten vizier, de armstukken en ten slotte de handschoenen.

De beide koperen ridders waren op een zwaar ebbenhouten voetstuk geplaatst en klemden ieder een zware lans in de vuist, terwijl de andere hand steunde op den knop van een ontzaglijk groot slagwaard.

Sir Winnifred schreed tusschen de beide koperen ridders door, en als men hem zoo vergeleek, dan vroeg men zich af, hoe het mogelijk was dat de voorouders van dien schralen, engbors-tigen edelman krachtig genoeg waren geweest, om deze zware wapenrustingen te torsen, dat geweldige zwaard te hanteeren, die lange lans te vellen.

Een oogenblik later was Sir Winnifred langs de balustrade verdwenen — en op datzelfde oogenblik vertoonde zich een grijnslachje op de lippen van Henry, den huisknecht.

— Als zij hem weer zoo vriendelijk ontvangt als den laatsten keer, dan kan hij het goed hebben! bromde de man voor zich heen, en daarop begon hij zijn wandeling door de vestibule weder, die hij dien middag niet meer zou verlaten, want het was ontvangdag van Lady Beatrice, en er zouden zeker nog wel meer bezoekers komen.

Sir Winnifred was intusschen, op de hielen van den tweeden bediende, de gaanderij ten einde geloopt, die nu was overgegaan in een breede gang, en hield eindelijk stil voor een hooge witgelakte en met sierlijke guirlandes lichtrose rozen beschilderde deur blijven staan.

De bediende had de deur geopend en kondigde nu met luide stem aan:

— Sir Broadbent!

Hij maakte plaats voor den bezoeker en deze trad buigend binnen, zijn rechteroog onmatig opengesperd wegens de goudomrande monocle.

Aldus buigend en steeds zijn bouquet voor zich uitdragend als een breekbaar voorwerp, dat hij slechts met moeite in evenwicht kon houden, naderde de verloofde van Dorothea over het gladde parket.

Bij een der vensters zaten twee dames en de oudste, Lady Beatrice, sprong aanstonds op, kwam den bezoeker met uitgestoken hand tegemoet en zeide op zacht verwijtenden toon:

— Maar waarde schoonzoon — wanneer zul je nu toch eindelijk eens willen gelooven, dat je je hier niet meer behoeft te laten aandienen! Ik wilde waarlijk, dat je je bij ons wat meer thuis gevoelde!

Sir Winnifred stamelde iets onverstaanbaars, meer door zijn neus sprekend dan ooit, liet de monocle vallen, die nu aan haar zijden koordje heen en weer bungelde, ter hoogte van zijn ondersten vestknoop, en zocht met zijn knippende oogen Dorothea, die kalmpjes voor het venster was blijven zitten, blijkbaar verdiept in de bestudeering van een prachtige accacia, die in een Chineeschen pot op een porceleinen voetstuk stond, in een ruimen erker met drie ramen.

— Hoe is het Dorrit, zou je je aanstaande niet eens komen begroeten? riep Lady Beatrice op bestraffenden toon.

— Dat hoort niet, Mama! riep het jonge meisje terug, behendig een dor blad verwijderend van de plant, die haar aandacht had. De verloofde behoort mij te begroeten — niet omgekeerd!

De moeder van het jonge meisje maakte een moeilijk verholten gebaar van ongeduld en wendde zich toen weder met haar liefsten glimlach tot Sir Winnifred, die besluiteloos met zijn ruiker op en neer zwaaide, alsof hij niet goed wist, wat hij met het groote voorwerp moest beginnen.

Hij eindigde met er zelf zijn grooten, spitsen neus middenin te steken, en daarop met groote stappen op Dorothea toe te gaan, die hem zonder zich zelfs om te wenden, onverschillig twee vingers van de linkerhand toestak, terwijl zij met de rechter de dorre blaadjes van de plant bleef uittrekken.

— Dag Winnifred, hoe maak je het? vroeg ze, maar op een toon, die maar al te duidelijk verried, dat het antwoord haar niet het minste belang inboezemde. Wat heb je daar bij je? Bloemen? Voor mij? Aardig van je. Leg ze daar maar ergens op de vensterbank. Neen, liever niet op mijn borduurwerk — een beetje verder!

Schutterig liep Sir Broadbent in den erker rond, zoekend naar een plaatsje voor zijn ruiker.

Hij eindigde met het voorwerp op een stoel neer te leggen, ontdeed zich toen van zijn handschoenen, tastte opnieuw naar de hand van het mooie jonge meisje, greep er een paar malen naast, wist eindelijk haar vingers te bemachtigen en drukte er een kus op.

Hij trok echter aanstonds een vies gezicht, haalde zijn zakdoek te voorschijn en veegde er snel zijn lippen mee af.

— Dat komt er van, als je absoluut mijn hand wil kussen, Winnifred! zeide Dorothea bedaard! Je bent ook altijd zoo haastig. Je had toch wel kunnen zien, dat ik met mijn vingers in de aarde van dien pot heb gemorreld! Wacht — ik zal even mijn handen gaan wasschen! Maar denk alsjeblieft niet dat het is, om jou gelegenheid te geven, ze te kussen!

Dorothea verliet snel de kamer en als de beide personen, die in het vertrek waren achtergebleven, door de deur heen hadden kunnen zien, dan zouden zij ontwaard hebben dat het lieve gezichtje eensklaps een vermoeide uitdrukking kreeg en dat zij even tegen de deurpost leunde en een smartelijke zucht slaakte....

Lady Beatrice had haar hoofdschuddend nagezien en zeide toen half verontschuldigend:

— De jonge meisjes van tegenwoordig, mijn waarde schoonzoon — neen, dat was in mijn tijd heel anders! Maar je moet het haar maar niet kwalijk nemen, in het huwelijk zal zij zeker wel veranderen!

Sir Winnifred knikte met een zelfvoldanen glimlach op zijn spits gelaat en zeide toen met zijn stem, die aan het neusgeluid van een verstopte klarinet herinnerde:

— Ik ben overtuigd, Mylady, dat wij het wel met elkander zullen kunnen vinden!

— Vertel mij eens, blijf je bij je plan een groote huwelijksreis te maken?

— Ongetwijfeld! antwoordde Sir Winnifred. Wij zullen naar het Zuiden gaan — ik laat er mijn eigen jacht voor inrichten — een trein, dat is toch eigenlijk gezegd vreeselijk ouderwetsch en vervelend! Wij zullen naar Caïro gaan — daar is het nog volop zomer!

— Och ja, het zal een ware idylle zijn! zeide Mylady, terwijl zij de fletse oogen, die vroeger zoo hadden geschitterd, naar men zeide, zweepend ten hemel hief. Dorothea zal een gelukkig leven hebben, daar ben ik van overtuigd!

Op dit oogenblik ging de deur open en Lord Reginald verscheen, een zwaarlijvig man, met een dik gezicht, dat meestal bruinverbrand was door een langdurig verblijf in de buitenlucht, maar dat op dat oogenblik een eenigszins zorgelijke uitdrukking had.

Maar dadelijk verdween die trek, toen hij den bezoeker herkende en met uitgestoken hand op hem toetrad.

— Nog een week, mijn waarde Winnifred — dan breekt de gewichtige dag aan! riep hij op jovialen toon.

Sir Winnifred maakte een buiging, die men al of niet als een bevestiging kon opvatten en een oogenblik daarna sprak men over allerlei onderwerpen, die met het aanstaande huwelijk van de dochter des huizes in verband stonden.

Maar na een kwartier begon de bruidegom schichtig rond te kijken, als zocht hij iets, tot Lord Reginald, die deze bewegingen gevolgd had, onwillekeurig mee ging kijken, terwijl hij vroeg:

— Ben je iets kwijt, schoonzoon?

— Dat ben ik zeker — ik mis Dorrit! antwoordde Sir Winnifred met een bête lachje.

— Maar dat is waar ook! Waar blijft het kind toch! Zij heeft toch gelegenheid in overvloed gehad om haar handen te wasschen!

Juist op dat oogenblik ging de deur open en Dorothea trad weder binnen.

Zij ging aanstonds op de piano toe en zachtjes gleden haar vingers over de toetsen.

Het was een melancholieke wals in mineur van Chopin, welke zij nu speelde.

Mylady hoorde even toe, met lichtgefronsde wenkbrauwen en zeide toen:

— Het is niet erg vroolijk wat je daar speelt, Dorrit!

De slanke, witte vingers rustten op de toetsen.

Met een schrillen dissonant brak de wals af.

Langzaam stond Dorothea op, liep naar het raam en keek naar buiten.

En zij had daar nauwelijks vijf minuten gestaan, of haar moeder, die nog heel scherpe oogen had en aan wier aandacht weinig ontging, zag, dat zij geheime teekens scheen te maken of knikte tegen iets of iemand, die zich in Hyde Park moest bevinden, aan de overzijde van den breeden weg.

Zonder dat Dorothea het bemerkte, wendde zij zich half om, hief het hoofd een weinig op en kon door een der erkerramen naar buiten zien.

Daar, aan den anderen kant van het hek, op het ruiterspad, stond een fraaie schimmel, en op dien schimmel zat een jonge man, zwart van haar, levendig van oog, die klaarblijkelijk naar het raam keek, waarachter Dorothea stond.

Maar hij scheen nu ook het gelaat van de vrouw des huizes in het oog te krijgen, want hij lichtte snel zijn hoed, gaf zijn paard de sporen en galoppeerde weg.

Mylady kneep de lippen op elkaar, wendde toen snel het hoofd om en zeide iets vriendelijks tegen den bruidegom.

Het gesprek kwijnde een weinig — Sir Winnifred behoorde niet bepaald tot de gezellige causeurs — en na een kwartier stond de bezoeker op en begon zijn mager, lang lichaam op dezelfde wijze weder dubbel te vouwen als hij gedaan had bij het binnenkomen.

En nauwelijks was de deur achter hem dichtgevallen, of Mylady liep met snelle passen op haar dochter toe, schudde haar bij den arm heen en weer en beet haar toe:

— Je moest je wat schamen! Heb je dan alle

eergevoel verloren? Denk je dat ik het niet gezien heb! Neen Reginald — loop nu alsjeblieft niet weg, want ik verwacht van jou, dat je je dochter eens ernstig zult onderhouden! Het gaat zoo niet langer!

— Wat is er dan? vroeg Lord Reginald ongeduldig.

— Wat er is? Zooeven reed die jongen van Palmer voorbij in het park en zij knikte hem toe, gaf hem teekens, en dat terwijl haar aanstaande man in hetzelfde vertrek zat.

Lord Reginald fronsde de wenkbrauwen en zijn gelaat kreeg een harde uitdrukking, toen hij langzaam weder in het midden van het vertrek terugkeerde en op gedempten toon zeide:

— Luister eens, Dorrit — nu zeg ik het je voor de laatste maal! Je staat op het punt in het huwelijk te treden met Sir Broadbent, en ik duld niet — versta je me goed? — ik duld niet dat die nonsens met Francis Palmer nu nog langer voortduurt! Bedenk dat je over een week een getrouwde vrouw zult zijn!

— Getrouwd met den man dien ik niet liefheb, dien ik minacht! riep het jonge meisje op bitteren toon.

— Onzin — viel haar vader haar ruw in de rede. Hij is een goede jongen, als is hij geen hoogvlieger — hij is een man die weet wat er in de wereld te koop is — hij is zeer rijk en hij is van zeer ouden adel! Hij heeft jou van harte lief, en ik verlang dat je je bakvischdroomen nu eindelijk eens uit het hoofd zet! Ik dacht dat je zelf verstandig genoeg zoudt zijn geweest, om te begrijpen dat er toch nooit iets zou kunnen komen van een huwelijk tusschen jou en dien Palmer — een simpel geneesheer!

— En zeker een geneesheer met weinig praktijk, anders kan ik mij niet begrijpen, hoe het mogelijk is, dat hij om drie uur des middags in Hyde Park paard rijdt.

— Dat moet hij voor zijn gezondheid doen! riep het jonge meisje, dat met bleek gelaat midden in de kamer stond. O, dat u niet wilt inzien, vader, dat het mijn ongeluk wordt, dat huwelijk! Maar dan zult gij dat zelf over mij gebracht hebben — gij en niemand anders! O, was ik toch maar aanstonds sterk genoeg geweest, om tegenstand te bieden! Nooit had ik er in moeten toestemmen, zijn vrouw te worden! Maar helaas — het was al te laat, toen ik bemerkte, dat ik niet in staat zou zijn om hem

hoog te achten! Een leeghoofd, een dwaas, een oud, vervelend man!

— Je overdrijft schrikkelijk, Dorothea! riep Mylady uit! Dergelijke mannen worden juist altijd de beste echtgenooten, en van hem behoef je tenminste niet te vreezen, dat hij je ontrouw wordt! Hij is een degelijke jongen, en al is hij geen hoogvlieger — hij is rijk en hij zal je in weelde laten baden!

— Wat geef ik om rijkdom! riep Dorothea op wanhopigen toon. Liefde wil ik en geluk! En Francis Palmer heb ik lief — ik heb hem lief gehad zoolang het mij heugt, en zonder dat ik mij er goed van bewust was, dwaas schepsel dat ik ben — en ik zal hem altijd blijven liefhebben, al laat ge mij met tien Broadbents tegelijk trouwen! Hij mag dan een simpel geneesheer zijn, zooals gij hem noemt — hij is een man, hij heeft avonturen beleefd, hij heeft geest en hij heeft mij lief!

— Met dat alles kom je te laat, meisje! hernam Lord Reginald kortaf. Het zijn alle dwaze bakvischdenkbeelden en ik weet zeker, ik ben er vast van overtuigd, dat je er over een half jaar zelf om zult lachen! Men vindt dergelijke verliefdheden in de romans beschreven — maar in het werkelijke leven bestaan zij niet, geloof mij, je vader, die er ervaring van heeft!

— Zoo is het, kind! hielp Mylady haren echtgenoot. Ik was ook niet zoo bijzonder verzot op je vader, toen ik hem pas leerde kennen, en ik werd ook wel een weinig door mijn ouders gedwongen — en toch is ons huwelijk heel gelukkig geworden — wij hebben nooit woorden met elkander — wij zijn heel tevreden!

Er lag op het jonge meisje een scherpe opmerking op de lippen, maar zij bedwong die, hief het hoofd trotsch op, keek haar vader uitdagend aan en riep:

— Nu, laten wij er niet verder over praten, want alles is nu toch onherroepelijk! Maar dat zeg ik u — als onze huwelijkswagen uit het rechte spoor raakt — dan zal het uw schuld zijn — en van niemand anders!

En met die woorden snelde het jonge meisje met bleek gelaat en zeer opgewonden het vertrek uit en had bijna Lord William Aberdeen onderstboven geloopt, wiens bezoek zoo juist werd aangekondigd, en die haar met een eigenaardigen glimlach om de lippen nakeek.

Hoofdstuk III.

Het verstoorde huwelijksfeest.

Acht dagen waren verlopen. Het was de dag, waarop het huwelijk tusschen Sir Winnifred Broadbent en Dorothea Pelham-Clinton zou plaats vinden.

Het weer was weder omgeloopen en het was een verrukkelijke herfst dag.

De zon straalde met oogverblindende pracht aan een wolkeloozen hemel en scheen met een warmte, zooals zij het dien ganschen zomer nog niet had gedaan.

Reeds vroeg in den morgen was alles in het groote huis van de Pelhams in rep en roer.

Behangers legden de laatste hand aan de decoratie van de groote feestzaal, de hulpkok en zijn helpers hadden zooeven stormenderhand de keuken ingenomen en waren reeds doende, toe bereidselen te maken voor den grooten maaltijd, waaraan niet minder dan 80 gasten zouden aanzitten.

De huwelijksinzegening zou plaats vinden in de dichtstbijgelegen kerk en was op elf uur in den morgen vastgesteld.

Van het stadhuis zouden de gasten zich naar het fraaie huis in de Prince Albert Lane begeven, waar om half twee de feestmaaltijd zou plaats vinden, en onmiddellijk daarop zou het jonge paar vertrekken naar Cowes, waar het jacht van Lord Winnifred gereed lag om het echtpaar aan boord te nemen, om vervolgens koers te zetten naar Cairo.

Lady Beatrice had dien nacht zeer weinig geslapen van louter zenuwen.

Zij stond reeds om half acht op, dat wil zeggen anderhalf uur eerder dan gewoonlijk en haar kamenier had heel wat te verduren, meer nog dan gewoonlijk, zoodat het arme kind zelve herhaaldelijk haar toevlucht moest nemen tot Hoffmann druppels.

Het prachtige toilet van de bruidsmoeder lag reeds gereed, de kapper was aanwezig en het duurde niet lang of het toiletmaken was in vol- len gang.

En dat geschiedde terwijl nog de hamerslagen weerklonken van de behangers, die wandtapijten ophingen of guirlandes levende bloemen en groen

boven de deuren bevestigden, terwijl de hulpbedienden heen en weer liepen en de zenuwachtige butler zijn bevelen uitdeelde.

Om half negen werd het bruidje gewekt.

Dat is te zeggen — ook Dorrit behoefde men niet wakker te maken, want zij had dien nacht zeer weinig geslapen.

Allerlei naargeestige gedachten hadden haar bestormd en zij gevoelde zich in het geheel niet in de stemming van een gelukkige aanstaande vrouw.

En toen zij was opgestaan en zich in den spiegel bekeek, toen zag zij daar een bleek, treurig gezichtje met zware oogleden, die brandden van slaap.

Haar kamenier was dadelijk ijverig in de weer, hielp haar bij het baden, wreef haar slapen met eau de cologne en legde alles voor het toilet gereed.

In een aangrenzend vertrek, een soort bou- doir, ingericht volgens aanwijzing van het jonge meisje zelve, lag op een sofa het bruidstoilet — een stroom van sneeuw witte zijde en een wolk van de kostbaarste kant leek het te zijn, zooals het daar zich uitbreidde op de sofa.

En toch — het jonge meisje wendde den blik geen enkele maal naar dat gewaad, hetwelk toch van zoo groote beteekenis is in het leven van iedere jonge vrouw.

Nu en dan wierp de kamenier een verstolen blik op haar jonge meesteres — en zij was het met zichzelf reeds eens — zoo zag zeker geen jonge bruid er uit — zoo althans had het kameniertje zich die nimmer voorgesteld!

Langzaam waren haar bewegingen, haar ge- zigtje stond strak, haar gelaatskleur was bleek, haar oogen hadden een doffe uitdrukking.

Slechts nu en dan wisselde zij een paar woor- den met het kameniertje, teneinde haar een of andere aanwijzing te geven.

Het was omstreeks tien uur in den morgen, toen er op de deur werd geklopt en Lady Bea- trice binnentrad.

Zij was blijkbaar zeer zenuwachtig en riep reeds op den drempel:

— Ben je nu haast klaar, Dorrit? Hoe staat het er mee? Wij moeten nog ontbijten en Zijn Eerwaarde wacht natuurlijk niet gaarne, bedenk dat!

— Ik ben aanstonds gereed, moeder! antwoordde het jonge meisje op doffen toon, zonder zelfs op te zien.

— Maar kind — je ziet erg bleek! vervolgde Lady Beatrice. Voel je je niet lekker? Ben je zoo opgewonden? Heb je wel goed geslapen?

Even hief Dorothea het hoofd op om haar moeder een blik toe te werpen, en de mooie schouders ophalend, zeide zij:

— Het komt er immers niet op aan, moeder! Vraag mij maar niets — ik voel mij volkomen in orde!

— Nu, als dat zoo is, maak dan alsjeblieft wat voort — over een kwartier kan Sir Winnifred er zijn!

Op het hooren van dien naam huiverde Dorrit even, maar zij zeide niets en gewillig, zonder zelf mede te helpen, liet zij zich de bruidsjapon aantrekken, waarbij haar moeder ijverig meehielp, hier en daar iets verschikkend en nu en dan een kreet van verrukking slakend.

Maar nog voor het bruidskleed de ranke leden van het jonge meisje geheel en al omsloot, snelde haar moeder al weer weg, rusteloos en zenuwachtig, teneinde zich te overtuigen of alles wel in orde was, of de hulpbedienden de tafels reeds hadden gedekt, of de bloemist alles volgens haar aanwijzingen had geregeld, kortom — of het een huwelijksfeest zou worden, de dochter van Lord Pelham-Clinton waardig.

En daar stond Dorothea thans, geheel gekleed, zwijgend als een standbeeld en bekeek zich in den spiegel met een smartelijke uitdrukking op het mooie gezichtje, de lippen bevend, een beeld van wanhoop...

Intusschen verstreek de tijd en de bruidegom moest nu ieder oogenblik komen.

Volgens zijn belofte zou hij om half elf aanwezig zijn.

Maar reeds voor dien tijd liep Lady Beatrice nu en dan naar een der ramen, om een blik naar buiten te werpen, op de breede Prince Albert Lane.

De gasten zouden waarschijnlijk ook wel langzamerhand komen opdagen, voorzooverre zij waren uitgenoodigd, om deel te nemen aan de kerkelijke plechtigheid.

Juist om half elf werd er op de deur van het boudoir van het jonge meisje geklopt en haar vader trad binnen, in den rok gekleed en geheel gereed om zijn gasten te ontvangen.

Hij keek Dorothea even uitvorschend aan en zeide:

— Je moeder heeft waarachtig gelijk — je ziet er allesbehalve opgewekt uit — zeker niet als de aanstaande vrouw van een man, die eenige malen millionaire is en in staat om je vader uit eenige financiële moeilijkheden te helpen, waarvan jij volstrekt geen besef hebt, naar het schijnt!

Dorothea hief snel het hoofd op, wierp haar vader een smartelijken blik toe en zeide toen op scherpen toon:

— Zoo is het dus — ik word dus verkocht!

Lord Reginald deinsde achteruit, fronste de wenkbrauwen en zeide kortaf:

— Je zoudt verstandig doen zulke woorden niet te gebruiken, Dorrit! Wij oude menschen weten beter wat goed voor je is dan jij het zelf kunt weten. Het zou wat anders zijn, wanneer er op je bruidegom iets viel aan te merken, maar hij is een fatsoenlijk man, er valt volstrekt niets op hem te zeggen!

Er lag een schampere opmerking op de lippen van Dorothea, maar zij wist zich te beheerschen, haalde de schouders op en zeide op onverschilligen toon:

— Spreek er maar niet meer over — gij hebt het nu eenmaal zoo gewild, ik had mijn woord al gegeven — en aanstonds zal de teerling zijn gevallen! Maar ik herhaal het u — wanneer er ongelukken mochten gebeuren — dan zult gij het u zelf te wijten hebben!

— Je weet niet wat je zegt, Dorrit, en ik wil je zoo niet hooren spreken! riep Lord Reginald toornig uit. In ieder geval zal mijn dochter wel weten wat zij aan haar naam verschuldigd is! En maak nu maar wat voort — Winnifred had er eigenlijk al moeten zijn — het is vijf minuten over half elf en de jongen is anders altijd zoo stipt als de klok!

Hij wierp nog eens een blik op zijn horloge en verwijderde zich.

Dorothea bleef alleen.

Zij liet zich op een stoel neervallen en ondanks alles, ofschoon zij sterk had willen zijn, drongen brandende tranen haar in de oogen, als zij bedacht wat had kunnen zijn, wanneer haar ouders niet vol vooroordeelen waren en een hu-

welijk met een man zonder adellijken naam iets onmogelijks achten!

Haar gedachten verwijlden bij Francis Palmer, dien zij omstreeks een half jaar geleden had leeren kennen tijdens een tuinpartij bij een gemeenschappelijke vriendin, Lady Grossvenor, een bijna zeventigjarige dame, maar nog vol levenslust, fijn beschaafd en die het meest genoot, wanneer zij een aantal vroolijke jongelieden om zich heen kon verzamelen.

Palmer en Dorothea hadden dadelijk vriendschap gesloten en langzamerhand was er bij hen beiden een warmer gevoel ontstaan.

Palmer had zich toen juist te Londen als geneesheer gevestigd, na met glans zijn doctoraal examen te hebben afgelegd.

Hij hield van de soorten van sport, waarvan ook zij hield, hij was verzot op goede boeken die ook zij bij voorkeur las, hij was een trouw schouwburgbezoeker en hij bleek een zeer fraaie stem te hebben.

Eenige malen had hij zelfs een bezoek afgelegd bij haar ouders, hetgeen in Engeland kan geschieden zonder tot eenige consequenties te leiden, maar Lord Reginald en Lady Beatrice hadden aanstonds een koele en afwijzende houding aangenomen, zoodra het hun duidelijk werd dat de jonge Palmer jegens hun dochter gevoelens koesterde, die men met den besten wil van de wereld niet langer zuiver platonisch kon noemen.

De jonge geneesheer was een man met een fijn besnaarde ziel en hij had niet meer willen komen in een huis, waar men hem blijkbaar ongaarne zag.

Maar een Engelsch meisje geniet groote vrijheid en zoo was het niet te verwonderen, dat de beide jongelieden elkander niettemin vaak zagen op het tennisveld, op de Theems, of in de concertzaal.

Toch had Palmer nog nimmer een woord van liefde tot het meisje gesproken, daarvan weehouden door zijn trots.

Maar zij wist het evengoed, dat hij haar innig lief had, als wanneer hij het in de gloeiendste verzen had bezongen!

Plotseling, midden in haar treurige gedachten gestoord, hief zij het hoofd op.

Er werd op de gang haastig geloopt en zij hoorde de ietwat schelle stem van haar moeder, die op driftigen toon iets scheen te vragen, wat het jonge meisje niet verstond.

En eensklaps vloog de deur open en haar moeder verscheen op den drempel, met een ontwaan gelaat en verschrikte oogen.

— Wat zit je daar nu toch, Dorrit? Waar blijf je? Weet je dat de gasten er al zijn?

Het jonge meisje stond langzaam op en zeide toonloos:

— Ik kom moeder! Is — Winnifred er al?

— Dat is het juist! Hij is er nog niet en het is tien minuten voor elfen! riep Lady Beatrice opgewonden uit. Wij begrijpen er niets van! Hij is anders zoo punctueel, vooral waar het jou betreft en wij hebben toch zoo vast afgesproken, dat hij om half elf zou komen!

— Misschien heeft hij het vergeten! merkte Dorothea spottend op.

— Wat ik je bidden mag, Dorrit, geen scherts! riep haar moeder handenwringend uit. Stel je voor dat hem iets is overkomen!

— Dat is te mooi om waar te kunnen zijn, moeder! riep Dorothea uit en eensklaps kleurde een heftig rood, zonder dat zij er zich van bewust was, haar wangen.

— Dat is schandelijk wat je daar zegt, kind! riep Lady Beatrice verontwaardigd uit. Een man die zoo goed voor je is geweest, die om den dag een dure doos bonbons voor je meebracht, je in zijn 80 paards auto meenam, die je letterlijk op de handen droeg! Wat moeten wij doen — wat moeten wij doen!

— Hij zal wel komen, moeder! hernam Dorothea lusteloos — gij maakt u noodeloos ongerust!

— Het is mij onbegrijpelijk, dat jij er zoo kalm onder blijft, kind! Wat mij betreft — mij slaan de vlammen al uit!

— Dat komt waarschijnlijk, omdat u niet met hem behoeft te trouwen, moeder! hernam het jonge meisje en zij richtte haar schreden naar de deur.

Zij volgde haar moeder naar de groote zaal, waar reeds een veertigtal gasten, die bij de huwelijksvoltrekking in de kerk aanwezig zouden zijn, bijeen waren.

Het was er onheilspellend stil en men hoorde niets anders dan het harde, regelmatige tikken van de reusachtige bronzen pendule, die vijf minuten voor elf uur aanwees.

De gasten stonden in kleine groepjes bijeen, en toen Dorrit binnentrad richtten aller oogen zich naar de lieflijke verschijning, die daar langzaam, bleek en het hoofd een weinig voorovergebogen, binnentrad.

Lord Reginald, die geheel alleen met een heer met een professoraal uiterlijk had staan praten, verontschuldigde zich met eenige haastige woorden en kwam op zijn dochter toelopen.

Zijn rood gelaat vertoonde een zeer angstige uitdrukking, en hij vroeg haar op fluisterenden, eenigzins schorren toon:

— Begrijp jij er iets van, Dorrit? Waar kan hij toch zijn? Over tien minuten moeten wij in de kerk zijn!

Volkomen kalm haalde Dorrit de schouders op, en antwoordde:

— Ik heb er niet het flauwste idee van, vader — en om u de gulle waarheid te zeggen, is het mij ook totaal onverschillig!

Lord Reginald wierp zijn dochter een woedenden blik toe, beet zich op de lippen en hernam toen op denzelfden gedempten toon:

— Dat is misschien jou meening! Jij schijnt het volstrekt niet erg te vinden, wanneer je in het openbaar de belediging wordt aangedaan, dat je bruijom niet op tijd is!

— Ik vind het niet erg, dat hij niet op tijd is, vader — en ik zou het verrukkelijk vinden als hij heelemaal niet meer kwam! zeide Dorrit, bij wie, ondanks alles, de natuurlijke humor en levenslust bovenkwamen, nu de bruijom zich op zulk een zonderlinge, voor hem al zeer ongewone wijze gedroeg.

— Ik zeg je nogmaals, dat ik er anders over denk! hernam Lord Reginald. Al is hij honderdmaal de schatrijke Winnifred Broadbent — hij zal weten, wat hij aan mij en aan jou verplicht is! Ik zal hem onder het oog brengen, dat hij zich vergist, als hij denkt, dat hij ons minachtend kan behandelen, omdat hij schatrijk is, en ik... nu ja, dat doet er niet toe!

— Bravo vadertje! Die stemming is de ware! Die moet u zien vast te houden! Smijt hem het huis uit, zoodra hij er een voet durft inzetten, — dat is de beste manier! zeide Dorothea, en waarlijk — haar oogen verloren iets van hun doffen glans, toen zij dit zeide.

— Je bent krankzinnig! Je weet niet wat je zegt, Dorrit! hernam haar vader toornig. Wij moeten iets doen — er wordt onder de gasten reeds gefluisterd! O, ik zal dit mijnheer mijn schoonzoon inpeperen, daar kan hij van verzekert zijn! Kom mede, dat de gasten je kunnen complimenteeren; ik zal intusschen zien, of ik hem per telefoon kan bereiken! Misschien is hem

een ongeluk overkomen, of is hij plotseling ziek geworden!

Dorrit schreed op de gasten toe, met opgeheven hoofd en een glimlach om de lippen — en iedereen moest wel de opmerking maken, dat zij er volstrekt niet uitzag als een bruidje, hetwelk zich een ernstige veronachtzaming van den kant van haar echtgenoot moest laten welgevallen.

Lord Reginald was intusschen stil het vertrek uitgeslopen, waar langzamerhand een stemming was gaan heerschen als in een sterfkamer, en ijde nu woedend naar zijn eigen werkkamer, waar hij den telefoonhoorn greep.

Hij zocht in den gids en had eindelijk het nummer van Broadbents telefoon gevonden.

Hij gaf het op en wachtte vol ongeduld, tot hij aansluiting zou hebben, vast besloten om Sir Winnifred duchtig de waarheid te zeggen.

Het eigenaardig geruisch in het toestel zeide hem, dat de aansluiting tot stand was gebracht en aan het andere einde van de lijn klonk het:

— Hallo!

— Ha! Eindelijk! bromde Lord Reginald nijdig voor zich heen.

En als een woeste waterval barstte hij los: — Zeg eens Sir Winnifred — zoudt ge mij eens willen zeggen, wat dit te beteekenen heeft? Denkt gij soms dat wij voor u op de knieën zullen liggen en dat gij u kunt veroorloven mij, mijn gasten en den geestelijke te laten wachten? Voor den duivel, neen Sir! Ik zal u toonen dat gij u daarin vergist! En ik zou u aanraden een beetje voort te maken, want ik ben er niet de man naar, den spot met mij te laten drijven! Ik zal — — wat? Wat zegt gij daar? Met den buttlert? Spreek ik met den buttlert? Maar mijn hemel man — had dat dan dadelijk gezegd! Roep Sir Winnifred dadelijk aan het toestel! Kan dat niet? — Is hij al weg? — naar mijn huis, zeg je? — al drie kwartier geleden? Dat is — — dat is — —

Het volgende ging verloren in een dof gemoep, dat voor den buttlert waarschijnlijk onverstaaenbaar was.

Toen hing Lord Reginald het toestel haastig weder op, snelde het vertrek uit en ijde, zich onderweg het voorhoofd afvegend, naar de zaal, waar de gasten bijeen stonden.

Aller oogen wendden zich aanstonds naar den vader van het bruidje, die daar bleek en blijkbaar zeer ontdaan binnenkwam.

— Dames en heeren! begon Lord Reginald, met luide, maar trillende stem, ik moet u tot mijn leedwezen mededeelen, dat den bruidegom zeer waarschijnlijk een ongeluk is overkomen, op weg van zijn huis naar het onze! Zijn butler deelt mij daareven mede, dat hij om tien minuten voor half elf met zijn eigen auto is vertrokken — hij had dus zeer gemakkelijk om half elf hier kunnen zijn, want zijn wagen had hem in tien minuten over kunnen brengen! Ik verzoek u dringend nog eenigen tijd geduld te hebben — ik zal dadelijk onderzoek laten doen en bij de politie informeren of daar het ongeluk reeds bekend is!

Op deze woorden volgde aanstonds een druk gemompel.

Men hoorde uitroepen van beklag en de dames verdrongen zich om het bruidje, dat intusschen op alles kon gelijken, maar zeker niet op een jong meisje, hetwelk zooeven vernomen had, dat haar aanstaande door een ernstig ongeluk getroffen was!

Lord Reginald vloog het vertrek weder uit, ging naar zijn kamer terug, en stelde zich in verbinding met Scotland Yard.

Daar wist men van niets, maar men beloofde, aanstonds een onderzoek te zullen instellen.

Ontdaan hing Zijne Lordschap het toestel weder op — en wachtte.

En met hem wachtte het geheele deftige gezelschap, dat nog altijd in de feestzaal bijeen was.

Er werd een boodschap gezonden naar de kerk, die op ongeveer een kwartier uur rijdens van het groote heerenhuis was gelegen, teneinde den geestelijke dringend te verzoeken, althans nog een uur te willen wachten.

In de feestzaal werd niet meer gesproken — alleen maar gefluisterd en gemompeld.

Hoe het kwam, had Dorothea onmogelijk kunnen zeggen, maar het was haar, met iedere minuut die verstreek, alsof een zware last van haar schouders werd afgewenteld.

Zeker, zij was niet harteloos en zij had het heel erg gevonden, als Sir Winnifred, door een waarlijk ernstig ongeluk zou zijn getroffen — maar iets in haar binnenste zeide haar, dat er een verandering in haar lot was getreden, dat een geheimzinnige beschermengel tusschenbeide was gekomen om haar huwelijk te beletten...

Nadat men een half uur gewacht had, werd Lord Reginald aan de telefoon geroepen.

Scotland Yard deelde hem mede, dat er navraag was gedaan in de wijk, waartoe de weg behoorde, die van het huis van Sir Broadbent naar dat van Lord Reginald Pelham-Clinton voerde, en dat er van een auto-ongeluk niets bekend was.

En het eenige wezen, dat tusschen tien en elf uur overreden was, had vier beenen en was een oude, uitgehongerde kat geweest, die door de wielen van een motorbus verpletterd was.

— Vervloekt! Zij denken zeker grappig te zijn, door mij dat mede te deelen! bromde Lord Reginald voor zich heen, terwijl hij het telefoon-toestel weder aan den haak hing.

Een oogenblik stond hij half versuft midden in de kamer, niet wetend, wat te doen.

Wanneer er geen ongeluk met Sir Winnifred gebeurd was — wat ter wereld had hem dan kunnen weerhouden, op tijd te verschijnen en nog wel op zulk een gewichtigen dag.

— Ik begrijp er niets van! zeide Lord Reginald in zichzelf. Maar ik heb het gevoel, dat ik hem nu zou oorfijgen, wanneer hij op dit oogenblik voor mij stond!

Zijne Lordschap zou echter geen gelegenheid krijgen, aan deze gevoelens van wraakzucht uiting te geven, want Sir Winnifred Broadbent was en bleef afwezig.

Men kon de gasten nog een half uur vasthouden — en toen vertrokken zij, sommigen met een meewarig gelaat, anderen met een nauwelijks verholten spotlachje, — en die anderen waren natuurlijk de vrouwen, die zich reeds bij voorbaat verkneukelden in het verrukkelijke schandaaltje, dat hier waarschijnlijk te vuur stond.

Er was een persoon, die dit alles verdragen had met een gelijkmoedigheid, die alleen niets verwonderlijks had voor haar ouders, en dat was het bruidje.

— Hij heeft er van afgezien! Hij laat me in den steek! Hij heeft genoeg van me! juichte het in haar binnenste. Ter elfder ure heeft hij zich bedacht en hij heeft zich achterwaarts getireerd, zooals Douglas, mijn broer, de ex-luitenant, het zou uitdrukken! Hoera! De vijand is in vollen aftocht! Hemel, ik heb mij in geen maanden zoo opgelucht en zoo plezierig gevoeld!

Deze laatste opmerking maakte het jonge meisje „coram populi”, dat wil in dit geval zeggen ten aanhoore van haar vader en haar moeder, die in de grootste verslagenheid ieder in een hoek

van de zeer groote, thans geheel verlaten feestzaal zaten.

— Zwijg, feeks! beval haar vader, die op het punt scheen een beroerte te krijgen.

— Dat je zoo iets kunt zeggen, kind! jammerde haar moeder, die al een uur lang niets anders had gedaan, dan den eenen zakdoek na den anderen uit de linnenkast halen.

— Als ik maar wist, wat het beteekende! riep Lord Reginald wanhopig uit. Als ik hier maar niet als een gek neerzat en mijn hersens pijnigde met de vraag, wat hij wel kan hebben uitgericht!

— Wel vadertje, heel eenvoudig — hij is aan den haal gegaan! riep Dorothea uit, terwijl zij den bruidskrans behoedzaam uit het prachtige haar losmaakte.

— Ik verbied je nog eens, om zulke nonsens uit te slaan, Dorrit! viel haar vader woedend uit.

— Maar waarom komt hij dan niet? vroeg Lady Beatrice, zeker voor de dertigste maal sedert een uur.

— Ik weet het niet, moeder, ik vraag er niet naar, het kan mij niet schelen en ik ga naar mijn kamer — want ik heb een flauw idee, dat er van trouwen wel niets meer zal komen! riep Dorothea vroolijk uit.

En zij nam haar langen sleep op en huppelde neuriënd, vroolijk als een veulen in de wei, het vertrek uit.

Ieder in hun eigen hoek gezeten, keken haar ouders haar na en toen elkaar aan.

Toen stonden zij zuchtend op en langzaam, heel langzaam begonnen zij hun feestkleeren af te leggen — de bruidegom mocht toch nog eens verschijnen!

Maar hij kwam niet, dien middag niet en dien avond ook niet.

Hijzelf kwam niet en evenmin eenig bericht!

Maar den volgenden dag, toen Lord en Lady Pelham-Clinton, Douglas, die toevallig thuis was en Dorothea aan het middagmaal zaten, de eersten stom als visschen, toen werd er een telegram bezorgd aan het adres van Lord Reginald van den volgenden inhoud:

Verzoeke vriendelijk huwelijk een maand uit te stellen wegens omstandigheden van mijn wil onafhankelijk. Met de meeste hoogachting en steeds gaarne de Uwe, Winnifred Broadbent. Brief volgt later.

De heer des huizes had dit telegram halfvuid voorgelezen en een algemeene kreet van verbazing begroette dit zonderlinge telegram.

Mylady was de eerste, die haar zinnen weder bij elkander had en vroeg haastig:

— Waar is hij? Waar komt dat telegram vandaan?

Lord Reginald bekeek het telegram aan de bovenzijde — keek nog eens — en zijn gelaat werd eerst donkerpaars en toen vaalbleek.

Hij mompelde eenige woorden, die niemand verstond en liet zich achterover in zijn stoel vallen.

— Welnu? herhaalde Lady Beatrice ongeduldig. Van welke plaats heeft hij dat telegram verzonden?

— Uit Jagersfontein — op tien kilometer van Kaapstad! antwoordde Lord Reginald kreunend.

Lady Beatrice slaakte een kreet, dien men haar op het tooneel zou hebben benijd en zakte toen langzaam en statig in haar stoel — zij was flauw gevallen!

Let op:
De Cigaret J. v. K.
is in blik verpakt.

Hoofdstuk IV.

De ontvoering van den bruidegom.

Het is onmogelijk, naar waarheid den indruk te schilderen, die dit eenvoudige blauwe stukje papier in den huize Pelham-Clinton verwekte.

Het was zoo erg dat men aanvankelijk zelfs geen notitie nam van de flauw gevallen vrouw des huizes, want iedereen riep en lachte door

elkaar — waarbij het lachen kwam voor rekening van Douglas, die het nooit erg had voorzien op zijn aanstaanden zwager.

Natuurlijk was de eerste gedachte van Lord Reginald, dat er een vergissing moest hebben plaats gehad — of dat hij verkeerd had gelezen.

Maar het een noch het ander bleek het geval te zijn geweest, — van een vergissing was geen sprake en het stond er met zeer duidelijke letters: „Jagersfontein, — Kaapland.”

Toen dacht de heer des huizes natuurlijk aan een misplaatste grap en hij zwoer bij zichzelf een duren eed, dat hij het den grappenmaker vroeg of laat betaald zou zetten.

Maar Sir Winnifred was heelemaal niet humoristisch aangelegd, hij had nooit een geestigheid gezegd, hij vertelde nooit een aardigheid en wanneer hij trachtte een kwinkslag te vertellen, dan haalde hij er twee door elkander en plakte het slot van de eene aan het begin van de andere, zoodat het resultaat zelden was wat hij er van verwacht had.

Neen, aan een grap van Sir Broadbent was evenmin te denken als aan een kwinkslag van den Steenen Gast!

En toch — het was immers te onzinnig om aan te nemen dat iemand, die den dag te voren om half elf zijn huis verliet, op weg om zijn bruid voor de kerk te gaan afhalen, nog geen 24 uur later een telegram verzond uit een stad in het uiterste Zuiden van Afrika.

Zoodra men zich met Lady Beatrice bemoeid had, zette Lord Reginald er alles op, het raadsel te doorgronden.

Hij was een man van de daad, hij liet zijn dessert in den steek en hij reed aanstonds naar Scotland Yard, waar hij het telegram voorlegde aan een der beste detectives van die instelling, Mortimer geheeten.

Hij deelde dezen de geheele zaak mede, zooals zij zich had toegedragen — het vreemde wegblijven van den bruidegom, het gesprek met den butler per telefoon en ten slotte dit allerzonderlingste telegram.

Mortimer liet zijn bezoeker kalm uitspreken, bekeek het telegram aandachtig, draaide het om en om, nam toen de telefoon ter hand, die op zijn schrijftafel stond en stelde zich in verbinding met het hoofdtelegraafkantoor.

Een oogenblik later zeide hij:

— Het klinkt als een sprookje, Lord Regi-

nald — en toch moet ik u mededeelen, dat er omstreeks twee uren geleden inderdaad een telegram van dezen inhoud uit Jagersfontein is ontvangen. Het moet dus daar ook weggezonden zijn!

— Maar dat kan Broadbent toch niet gedaan hebben! riep Lord Reginald uit. Zoo iets is toch onmogelijk!

Mortimer boog zich zoover mogelijk naar zijn bezoeker voorover en zijn grijze oogen hadden een eigenaardige uitdrukking, toen hij zeide:

— Luister eens, Lord Reginald! — Het klinkt u natuurlijk als iets onmogelijks in de ooren, wanneer ik u zeg, dat er iemand bestaat, die inderdaad in 24 uren zich van Londen naar Kaapstad kan begeven! Er is één man ter wereld die dat kan — maar zijn naam wil ik u nu nog niet noemen. Als het noodig is om deze zaak op te helderen, dan zal ik het u mededeelen.

— Gij houdt mij toch niet voor den gek? vroeg Lord Reginald met een wantrouwende uitdrukking op zijn gelaat. Wilt gij in ernst zeggen, dat in een etmaal die geweldige afstand kan worden afgelegd?

— Het is gedaan — meermalen, Mylord! Diezelfde man begaf zich in negen uren van Londen naar New-York!

— Dat gaat mijn verstand te boven! hernam Zijne Lordschap op doffen toon. Dan moet die man dus de beschikking hebben over een vlieg-machine!

— Zoo is het!

— Dan moet hij het ook zijn, die mijn schoonzoon — ik wil zeggen, die Sir Broadbent op die machine heeft meegenomen!

— Dat acht ik tenminste niet uitgesloten! Want ziet gij — als alle andere mogelijkheden volgens menschelijke berekening uitgeschakeld zijn, dan moet men wel de eenige aanvaarden, die overblijft!

Lord Reginald liet zich achterover in zijn stoel vallen, dien de detective hem aanstonds had toegeschoven en staarde Mortimer half wezenloos aan.

— Dat begrijp ik niet, mompelde hij toen half onverstaanbaar. Wat kan die man — die geheimzinnige vlieger er voor belang bij hebben gehad, mijn schoonzoon te hebben doen verdwijnen?

Mortimer haalde de schouders op en zeide met een kort lachje:

— John Raffles doet zeer vaak onberekenbare

dingen, zonder dat hij er zelf eenig belang bij heeft!

— Raffles! riep Lord Reginald ontsteld uit. Maar dan kan ik u verzekeren, dat hij ditmaal toch niet geheel en al belangeloos heeft gehandeld — want weet gij wel, dat wij een hoogst belangrijk en gewichtig onderdeel nog in het geheel niet ter sprake hebben gebracht?

— Welk onderdeel dan? vroeg de detective nieuwsgierig.

— Wel — toen Sir Winnifred zich naar ons huis begaf — toen had hij een collier bij zich ter waarde van bijna 25000 pond sterling, hetwelk hij als huwelijksgeschenk aan mijn dochter zou overhandigen!

De detective floot zachtjes en trok zijn wenkbrauwen zoo hoog mogelijk op.

Hij drukte de toppen van zijn krachtige vingers tegen elkander en keek nadenkend naar den vloer.

Toen zag hij zijn beroeker weder aan en hernam:

— Als dat werkelijk het geval is, Lord Reginald, dan moet ik inderdaad vreezen, dat ik den spijker op den kop heb geslagen en dat wij hier inderdaad te doen hebben met een avontuur van den Gentleman-Dief! Ik vermoed natuurlijk dat gij wel van hem gehoord hebt?

— Welke Londenaar zou dat niet! riep Lord Reginald woedend uit. Velen van mijn eigen vrienden hebben het aan den lijve gevoeld, dat Raffles nog altijd op vrije voeten is en ongestraft zijn gang kan gaan!

Een zuurzoet glimlachje plooidde de lippen van den detective, toen hij zeide:

— Dat is natuurlijk een steek onder water — en een goed voelbare steek ook, Mylord! Laat ik u slechts mogen zeggen, dat Scotland Yard volstrekt niets nalaat om te trachten, den Gentleman-Inbreker in handen te krijgen! Het is waar — het is ons nog maar zelden gelukt, maar eenmaal moet toch het oogenblik aanbreeken, dat hij een domheid begaat, dat hij een minder gelukkig oogenblik heeft — en dan slaan wij onzen slag, wees daar maar zeker van!

— Maar in afwachting dat die slag geslagen wordt, zit mijn schoonzoon — ik wil zeggen Sir Broadbent in het uiterste puntje van Zuid-Afrika! Aangenomen dat hij onmiddellijk een boot vindt, dan nog heeft hij minstens 14 dagen noodig alvorens hij weder te Londen kan zijn. En nu

spreek ik nog niet eens van het collier, dat mijn dochter van rechtswege toekwam!

— Het is misschien een onbescheiden vraag, Mylord, maar ik zou toch gaarne willen, dat ge mij eens zonder omwegen en eerlijk zeydet, wat voor u het voornaamste is, en wat wij dus het eerste moeten onderzoeken — wat er met het collier, of wat er met uw schoonzoon gebeurd is!

Lord Reginald scheen door deze vraag tamelijk onaangenaam getroffen te zijn en schoof onrustig op zijn stoel heen en weer.

Ten slotte antwoordde hij:

— Ik kan het u als detective wel zeggen — ik ben zeer onaangenaam getroffen door de handelwijze van Sir Winnifred!

— Maar Mylord — alles welbeschouwd, kon hij daar toch volstrekt niets aan doen! zeide Mortimer glimlachend.

— Dat ontken ik niet! hernam Zijne Lordschap kortaf. Ik wilde er alleen maar mee zeggen dat hij ons, willens of onwillens in een hoogst onaangename positie heeft gebracht! Mijn dochter zal natuurlijk met den vinger worden nagewezen — en wij zullen worden uitgelachen waarschijnlijk niet in het publiek, maar dan toch zeker in de salons, in de theaterloges en in alle verborgen hoekjes, waar men babbelt! Denkt gij dat dat zoo aangenaam is?

— Integendeel, Mylord! Ik kan mij zeer goed voorstellen, dat deze heele kwestie voor u uiterst pijnlijk is, want natuurlijk zal het groote publiek eerder alles gelooven, dan dat Sir Broadbent zich inderdaad op een dagreis van Kaapstad zou kunnen bevinden, 24 uren nadat hij zijn huis in zijn eigen auto verliet! Maar dat is waar ook — laten wij eens over die auto praten! Wij hebben er natuurlijk al onderzoek naar gedaan, maar van het voertuig is volstrekt niets teruggevonden! Om u de waarheid te zeggen, hebben wij dan ook steeds gedacht dat de chauffeur van Sir Winnifred — de man heet Blush — misschien van wraakzucht was vervuld jegens zijn meester en hem daarom had willen beletten zijn huwelijk te voltrekken! Kunt gij mij soms iets naders omtrent de verhouding tusschen Sir Broadbent en zijn chauffeur zeggen?

Lord Reginald haalde de schouders op en antwoordde:

— Ik weet alleen dat hij den man pas sedert een paar weken in dienst had en dat het dus wel wat heel ver gezocht zou zijn, aan wraak-

zuchtige beweegredenen te denken! Maar is die chauffeur dan in het geheel nog niet teruggekeerd?

— Nog altijd niet, Mylord!

— Die zou dus in het complot zijn geweest?

— Dat vloeit er niet noodzakelijk uit voort! Wanneer Raffles hier inderdaad de hand in het spel heeft gehad, dan zal hij het heel gemakkelijk hebben kunnen klaar spelen met den chauffeur, reken daar maar op!

Op dit oogenblik trad er een agent het vertrek binnen, die salueerde en zwijgend op den drempel bleef staan.

— Wat is er, vriend? vroeg Mortimer.

— Neem mij niet kwalijk, mijnheer, maar er is eenig spoor ontdekt in zake Sir Broadbent! Wij hebben den chauffeur!

Lord Reginald sprong uit zijn stoel op, zeer verrast door deze mededeeling, die op het goede oogenblik kwam, juist nu hij met den detective over het waarschijnlijke lot van den chauffeur sprak.

Mortimer was volkomen kalm gebleven en vroeg:

— Waar is hij gevonden?

— Op een bank in het Kensington Park, mijnheer!

— Op een bank? Wat deed hij daar?

— Hij sloep!

— Wanneer en door wien werd hij gevonden?

— Door een agent, No. 13904! Het is zoo wat een uur geleden gebeurd!

— Vertel het mij!

— Wel, de agent wandelde door het park en op een afgelegen plek zag hij een man in een zonderlinge houding op een bank zitten, de armen slap omlaag bengelend. Toen hij naderbij kwam, zag hij dat de man een chauffeursuniform droeg en omdat hij meende, met een dronkaard te doen te hebben, schudde hij hem tamelijk ruw heen en weer. Maar daarbij was de man bijna van de bank gegleden en nu pas zag hij dat hij vast sloep, met half open mond en met een heel zachte ademhaling.

Hij bukte zich, om aan den mond van den man te ruiken, maar hij bemerkte onmiddellijk dat hij geen druppel sterken drank had gebruikt. Wel meende hij een eenigszins zuurachtige, hem onbekende lucht te bespeuren, die een weinig geleeek op de lucht van kleurfixeerbad, zooals men het gebruikt in de fotografie. Hij bleef even

wachten, of de man soms uit zich zelf zou wakker worden, maar het wilde niet lukken, al schudde hij hem nog eenige malen heen en weer. Terwijl hij zoo bezig was, kwam er een heer voorbij die nieuwsgierig naderde en een dokter bleek te zijn en vroeg wat er gaande was.

— En wat zei die dokter? riep Lord Reginald uit, die zijn ongeduld nauwelijks kon bedwingen.

— Hij verklaarde dat de chauffeur zeker onder den invloed was van een of ander verdoovend middel.

— Wat deed hij vervolgens? ging Lord Reginald voort, die den agent de woorden wel uit den mond had willen rukken.

— De geneesheer verzocht den agent, nog even bij den man de wacht te houden, dan zou hij met zijn auto, die hem in het park zou komen afhalen, snel naar een apotheker rijden en daar een middel vragen, met behulp waarvan het hem wel zou gelukken, de bewusteloosheid van den chauffeur te doen wijken.

De agent moest even adem scheppen, want hij had zeer vlug gesproken en vervolgde nu:

— De dokter bleef een half uurtje weg en toen hij terugkeerde, was het middel al bijna overbodig geworden, want de man op de bank had reeds teekenen van leven gegeven en nauwelijks had de geneesheer hem een paar druppels uit een klein fleschje, dat hij bij zich had, in den mond gegoten, of de man knipperde met de oogen, slikte een paar malen, keek toen stom verbaasd rond en wreef zich over het voorhoofd, als iemand die niet weet, hoe hij het met zichzelf heeft!

— Maak voort! Maak voort! riep Lord Reginald ongeduldig uit. Al die bijzonderheden doen er niet toe!

— Ik dacht juist — — begon de agent vertontwaardigd.

— Ga maar voort, vriend! viel Mortimer hem kalmeerend in de rede. Dit is Lord Reginald Pelham-Clinton en hij is natuurlijk zeer nieuwsgierig om te weten, wat de chauffeur kon mededeelen omtrent de verdwijning van zijn automobiel!

— Nu, dat is in een paar woorden verteld, mijnheer! hernam de agent. Het duurde nog een tijdje voor wij hem een geregeld verhaal konden laten doen, want hij was nog wat suf, maar toen kwam het er toch uit dat hij Blush heette en

chauffeur was in dienst van Sir Broadbent. Maar dat zal de man u zeker allemaal beter zelf kunnen vertellen, mijnheer!

— Wat is dat? Is hij hier? riep Lord Reginald ongeduldig uit. Waarom heb je dat niet dadelijk gezegd?

— Er werd niet naar gevraagd, Mylord! antwoordde de agent. Overigens — hij kon niet eerder binnenkomen, want de politiedokter heeft hem eerst nog eens onderhanden genomen en hij heeft willen onderzoeken, wat dien Bush wel kan hebben binnengekregen, dat hem in zoo'n toestand bracht!

— Ga dan eens zien, hoe het nu met hem staat en breng hem dan hier! beval Mortimer.

De agent verwijderde zich en een oogenblik later keerde hij weder terug in gezelschap van een man van omstreeks veertig jaar, met een gladgeschoren, bleek gelaat, dat er niet al te snigger uitzag.

Het was de chauffeur Blush.

Hij bleef op den drempel staan, totdat Mortimer hem wenkte om naderbij te komen.

De detective nam den man eens scherp op en begon toen:

— Goede vriend, vertel ons eens zoo duidelijk en kort mogelijk, hoe het komt, dat je gistermorgen je meester niet naar het huis van Lord Reginald Pelham-Clinton hebt gereden, die hier zit!

Blush wierp Lord Reginald een schuwen blik toe en begon toen:

— Ik zou om kwart over tien met de auto zijn voorgesreden, mijnheer! Om tien uur was ik kant en klaar en ik poetste de auto nog wat op in de garage, die een eindje van het huis afstaat. Terwijl ik zoo bezig was, kwam er een man binnen, ook als chauffeur gekleed, die een praatje begon te maken. Ik merkte dadelijk op, dat hij een heel fijne sigaret rookte. Hij bood er mij ook een aan — en niets vermoedend begon ik te dampen!

— Een oude truc en die toch telkens opnieuw slachtoffers schijnt te maken! bromde Mortimer voor zich heen.

— Ik had nauwelijks een paar trekjes gedaan, of ik gevoelde dat een duizeligheid mij overviel en ik moest mij op een bank laten vallen, omdat het gewicht van mijn lichaam te zwaar scheen voor mijn beenen! Ik zag nog juist dat er op dat oogenblik nog een tweede man binnenkwam, die precies zulk een livrei droeg als ik — licht-

grijs met groene mouwopslagen en een groenen kraag — en die mijn tweelingbroer wel had kunnen zijn, en toen werd het nacht om mij heen, als ik het zoo eens mag uitdrukken!

— Nu, de rest is gemakkelijk te raden! hernam Mortimer schouderophalend. Een ander heeft je plaats ingenomen en is met de auto voorgesreden, waarin hij wellicht even van te voren een of ander sterk bedwelmend goedje had neergezet — ik heb het al beleefd, dat er eenvoudig op een gewoon theeschoteltje wat chloroform werd uitgestort, waarop het onder een der banken werd neergezet! Het was primitief genoeg — maar de uitwerking was niettemin verrassend!

— In dit geval schijnt de uitwerking ook verrassend te zijn geweest! riep Lord Reginald op bitteren toon.

Mortimer scheen van dezen uitroep in het geheel geen notitie te nemen en ging voort, terwijl hij zich tot den chauffeur wendde:

— Kun je je nog iets herinneren van wat er naderhand met je gebeurde? Ben je in het geheel niet tot je bewustzijn geweest, sedert je op de bank bent gevonden?

— Welzeker mijnheer! antwoordde de man haastig. Ik ben maar een paar uren bewusteloos geweest, dat kan niet anders, en toen ik weder tot mijzelf kwam, bevond ik mij in een heel goed gemeubeld vertrek — en op een tafel in het midden daarvan stond een maaltijd klaar, zooals ik er nog nooit een gezien heb — en geproefd evenmin! Ik wist natuurlijk volstrekt niet of dat wel voor mij bestemd was, maar toen ik nog aarzelde, kwam er een verbazend groote en breedgeschouderde kerel binnen, met een pijp in zijn mond, en die zeker zoo wat inderhaast een valsche zwarte baard had aangedaan, want het ding zat heelemaal scheef voor zijn gezicht, maar die toch heel vriendelijk voor me was!

— Dan is het Raffles geweest! riep Mortimer onwillekeurig uit. Dat is zeker zijn helper geweest, een man van meer dan buitengewone lichaamskracht. Ga maar voort Blush.

— Die reus van een kerel zei, dat ik maar moest toetasten, omdat ik wel honger zou hebben, en dat ik maar moest doen alsof ik thuis was, behalve dat ik geen voet buiten het huis zou mogen zetten, wat mij trouwens ook heel moeilijk zou vallen, want ik bevond mij in een vertrek zonder een enkel raam, hetwelk door electrische lampen verlicht moest worden

en dat maar een enkele deur had, Maar ik zeide reeds dat het vertrek heel goed was ingericht. Er stond een heel gemakkelijk bed, er waren luie stoelen, er was een kleine boekenkast vol boeken en tijdschriften — en ik zeg u, het was er werkelijk zoo kwaad niet!

— Maar heb je dien man dan in het geheel niet gevraagd, met welk doel men je bewusteloos had gemaakt en men je daarheen had gebracht? riep Lord Reginald wanhopig uit.

— Natuurlijk heb ik dat, Mylord! riep Blush op gekrenkten toon. Maar die man antwoordde mij, dat ik verstandig zou doen, als ik mijn neus niet in andermans zaken stak!

Zijne Lordschap maakte een gebaar van stomme wanhoop en bromde toen binnensmonds:

— Dat noemde de kerel andermans zaken! Wat een weergalooze onbeschaamdheid!

— Je hebt daar dus een vollen dag, een nacht en nogmaals een dag doorgebracht, nietwaar Blush? zette Mortimer zijn verhoor voort.

— Zoo is het mijnheer — en al was ik een gevangene — de behandeling was voortreffelijk, dat verzeker ik u! Ik geloof dat ik in mijn geheele leven niet zoo fijn gegeten heb! Nu en dan kwam die reus binnen, nu eens met wat lekkere sigaren, dan weer met een flesch wijn, of met vruchten, en ook liet hij mij de „Times” lezen — en daarin vond ik natuurlijk het heele verhaal van wat er gisteren in het huis van Mylord is voorgevallen! Ze zeggen wel eens dat ik niet erg snugger ben uitgevallen, en dat mag zoo zijn, maar toch begreep ik wel, dat Sir Broadbent niet had kunnen komen, omdat men mij bewusteloos had gemaakt!

— Iets dergelijks is het inderdaad vriend! zeide Mortimer vriendelijk. Een paar uren geleden heeft men je zeker weer laten rooken, of

iets door je eten gemengd — je bent opnieuw bewusteloos geraakt, je ontvoerders hebben je naar het park gebracht en daar ben je, toen de duisternis reeds was aangebroken, door een agent van politie gevonden! Meer kun je ons zeker niet mededeelen?

— Helaas niet, mijnheer!

— Geloof je dat je in dat huis geheel alleen was?

— Met dien geweldenaar met zijn zwarten baard!

— Heb je er eenig besef van, waar dat huis ergens geweest kan zijn?

— Niet het minste mijnheer!

— Nu, dan zijn wij niet veel verder! hernam Mortimer zuchtend. Je meester is — — niet hier, vriend Blush en het zal nog wel een paar weken duren, voor hij is teruggekeerd. Ik kan je dus slechts den raad geven, tijdelijk een andere betrekking te zoeken, of anders te gaan rentenieren!

En hiermede kon Blush vertrekken, een interessante ervaring rijker, en Mortimer en Lord Reginald bleven weder alleen.

Zijne Lordschap trommelde ongeduldig met zijn vingers op het blad van het groote schrijfbureau en eensklaps barstte hij uit:

— Wilt ge mij zeggen, mijnheer Mortimer, wat gij nu denkt te doen?

— Wachten Mylord! antwoordde de detective rustig.

— Wachten — waarop?

— Op de terugkomst van Sir Broadbent! Hij zal toch wel niet eeuwig wegblijven, dunkt mij!

— En het halssnoer — moet mijn dochter daar ook op wachten?

— Dat is volstrekt niet noodig — want dat ziet zij toch nooit meer terug! antwoordde de detective koeltjes.

Hoofdstuk V.

Verandering van tooneel.

Zeker had zelden een jong meisje in een meer eigenaardigen toestand verkeerd dan Dorothea Pelham-Clinton.

Zij was ondertrouwd — zij wist waar haar aanstaande echtgenoot vertoefde — en toch was

zij in de onzekerheid, of zij nog wel zijn vrouw zou worden.

Het is waar — het leven was in het huis van Lord Reginald op dat tijdstip niet al te aangenaam, want de heer des huizes besteedde

een vrij groot gedeelte van den dag aan het uitvinden van nieuwe vloeken, die onmisbaar schenen te zijn om uiting te geven aan zijn overkropt gemoed.

Het was dan ook wel om woedend te worden!

De linksche pers en vooral de extremisten hadden zich dadelijk met een ware wellust op het geval geworpen en rafelden en pluisden het uit, zonder er blijkbaar ooit genoeg van te krijgen.

Sommige bladen gaven het portret van het verlaten bruidje, van den geheimzinnig verdwenen bruidegom en van den bruidsvader, met veelzeggende onderschriften.

Ja, het scheelde weinig, of men had in de café-chantants liedjes op het geval gezongen.

De kleine Dorrit echter trok zich van dit alles volstrekt niets aan en eigenlijk gezegd, had zij zich in lange maanden niet zoo opgewekt en zorgeloos gevoeld.

Zeker, het zwaard van Damocles hing haar nog altijd boven het hoofd — maar wie weet — er gebeurden meer vreemde dingen en van uitstel kwam misschien wel afstel!

Het verlies van het kostbare collier veront-rustte haar in geen deele en zij had graag tien diamanten halssnoeren gegeven voor de zekerheid, dat zij haar vijftigjarigen bruidegom op dit ondermaansche nooit meer zou terugzien.

Intusschen verstreek de tijd en van Raffles hoorde men niets, ofschoon het voor de politie- autoriteiten vaststond, dat de Groote Onbekende in deze zaak een zeer voorname rol had gespeeld en dat hij onder de bedrijven door zeker nieuwe avonturen beleefde.

Er waren juist 14 dagen verstreken sedert de aankomst van het telegram, toen er een lijvige brief aan het adres van Lord Reginald aankwam, die het poststempel Kaapstad droeg.

— Het werd hoog tijd! bromde Zijne Lordschap, terwijl hij zich gereed maakte, de enveloppe te openen. Ik begon mij al af te vragen, of het geen zaak zou zijn, Londen voor eenige jaren te verlaten — wij hebben ons hier eenvoudig onmogelijk gemaakt!

Toen Zijne Lordschap deze alleenspraak hield, bevond hij zich in zijn particulier studeervertrek zooals het algemeen in huis genoemd werd, ofschoon de heer des huizes het alleen gebruikte om er te slapen.

Hij trok aan het scheikkoord dat naast de deur

hing en zeide tot den binnentredenden bediende:

— Verzoek Mylady en Miss Dorrit hier te komen! Zeg maar dat er tijding is uit Afrika, dan weten zij het wel!

De bediende scheen het ook heel goed te weten, want hij moest zich snel omwenden ten einde het lachje te verbergen, dat op zijn gelaat verschenen was.

Eenige minuten later kwamen de beide dames binnen, Mylady opgewonden en overhaast, Dorrothea traag en zonder eenige overhaasting.

— Zoo vadertje, is er nieuws van mijnheer den deserteur? Geeft mijn weggelooopen aantaande teeken van leven? Heeft zich nu geen enkele leeuw of krokodil over mij ontfermd? Het leven is toch wel wreed!

— Goede hemel, kind — hoe kun je zoo bloeddorstig zijn! riep haar moeder verschrikt uit. Het is ijzingwekkend om naar je te luisteren.

— Ik bedoel het zoo erg niet, moedertje! hernam Dorrit met een onschuldig gezichtje. Maar een kaaiman zou hem bijvoorbeeld een been kunnen afhappen — en pa zal toch nog wel zooveel van mij houden, dat hij mij niet met een man met één been laat trouwen!

— Houd op met dien nonsens en luister!

Hij had de enveloppe reeds opengescheurd en haalde er twaalf dichtbeschreven velletjes uit, op welk gezicht Dorrit zich ontzet in een stoel liet vallen en uitriep:

— Goede hemel! Dat duurt zeker een uur! Weet je wat, vadertje — lees het maar aan mama voor en geef mij er naderhand een uittreksel van! Het ergste weet ik nu toch al — namelijk dat de kaaiman mij niet geholpen heeft!

En met deze woorden snelde zij het vertrek uit.

Lord Reginald uitte eenige opmerkingen over de ongezeggenheid van de huidige jonge meisjes in het algemeen en de brutaliteit van zijn dochter in het bijzonder en begon daarop te lezen, terwijl mevrouw toelisterde, onbewegelijk als een steenen beeld.

Het was een lange jammerklacht van begin tot einde, de jerimiaden van een willoos en zwak man, die tijd en kracht verspilt met te treuren over zaken, die niet meer ongedaan zijn te maken.

Veel nieuws vernam het echtpaar niet uit dezen brief.

Het was inderdaad zoo gegaan als Mortimer het zich had voorgesteld.

In de auto had Sir Broadbent zich plotseling door een duizeling voelen aangrijpen en nog voor hij een der raampjes had kunnen openen, welke hij wegens de koude gesloten had, voelde hij zijn bewustzijn uit zich wegglijden.

Wat er naderhand met hem geschied was, kon hij zich volstrekt niet voorstellen, tot op het oogenblik dat hij ontwaakte aan boord van een vliegtuig!

Het was pikdonker om hem heen en in het eerst meende hij ten speelbal te zijn aan een zinsbegoocheling of zwaar te droomen.

Maar het bleek al spoedig dat hij volkomen wakker was, want even later brak de dag aan en hij kon toen opmerken, dat hij op een hoogte van zeker 4000 meter boven de aarde vloog en dat hij in gezelschap was van twee mannen, waarvan er een de vliegtuig bestuurd en de ander, alsof het de eenvoudigste zaak van de wereld was, zich bezighield met de toebeiding van een warm ontbijt.

Natuurlijk had hij iets willen vragen en had zich verontwaardigd tot den kok gewend, een blijkbaar nog jonge man, maar zijn stem was overdaverd door het geweldig geraas van de rondwentelende schroef.

Hij had zich wel in zijn lot moeten schikken en daar de anderen volstrekt geen notitie van hem schenen te nemen, was hij weder onder de deken gekropen, die men over hem had heengespreid, om toch maar niets te zien van het ijzingwekkende daar beneden!

Men had hem wat te eten gegeven — spiegeleieren, ham, geroosterd brood, havermout! daarna had hij weder wat geslapen — de uren waren langzaam voorbij gekropen en hij had getracht, de eindelooze verveling en de spanning zooveel mogelijk te verdrijven, door voor zich zelf uit te maken, wat er eigenlijk met hem geschied was en wat men met hem voor had!

Dat zou hij echter pas vele uren later vernemen!

Het was ongeveer midden op den dag, toen hij, na zich een weinig voorover te hebben gebogen om over den rand van de vliegtuig heen te zien, ontdekte dat het toestel aanzienlijk gedaald was en zich op dit oogenblik scheen te bevinden boven een eindelooze vlakke, blijkbaar begroeid met korte grasgewassen.

Pas later zou hij weten, dat hij zich toen boven de Karoo had bevonden, wat de Afrikaners ook wel „de Veld” noemen.

Heel in de verte meende hij flauwtjes de omtrekken te ontwaren van een stad.

De snelheid van de vliegtuig, die tot dusverre verbijsterend was geweest, nam geleidelijk af, naarmate zij de aarde naderde en ten slotte was het vliegtuig nedergestreken midden in een onafzienbaar grasveld, door slechts weinige paden doorsneden en op ongeveer 10 kilometer van de stad of het groote dorp, hetwelk hij zooveel had ontwaard.

Men had hem niet eens behoeven te verzoeken uit te stappen, want dat had hij uit zich zelf al gedaan, daar het luchtreisje hem alles behalve bevalen was.

Daarop was de man die de vliegtuig bestuurd had, naar hem toegekomen, had hem doordringend aangezien met zijn wonderlijke grijze oogen en toen een toespraak tot hem gehouden, die ongeveer op het volgende neerkwam:

— Sir Winnifred Broadbent, wij zijn aan het doel van onze reis gekomen en nemen voorloopig afscheid van elkander! Dat de kennismaking aan weerszijden zeer aangenaam is geweest, zou ik niet gaarne beweren, maar dat doet er ook niet toe! In ieder geval behoud ik als souvenir het prachtige diamanten halssnoer, dat gij bij u hadt, om het als bruidsgeschenk te geven aan een jong meisje, dat liever uw hielen dan uw neus ziet! Natuurlijk zult ge mij de vraag stellen, waarmede ik mij bemoei, maar het ligt nu eenmaal in mijn aard, om nu en dan een weinig voor Voorzienigheid te spelen — en ik heb nu eenmaal een anderen echtgenoot uitgezocht voor Dorothea Pelham-Clinton — een allerliefst meisje, met karakter — dat ze helaas een enkele maal heeft verloochend, en dat was op het oogenblik dat zij het jawoord gaf aan een man, die bij haar past als het houten paard uit een draaimolen bij een levend veulen! Om kort te gaan Sir Broadbent, ik zou liever zien dat gij niet zoudt huwen met Miss Dorothea — en daarom heb ik u voorloopig naar Jagersfontein gebracht, dat gij heel in de verte met een goeden kijker kunt zien liggen, als gij aanstonds op een van die kopjes klimt!

Natuurlijk had Sir Winnifred aanvankelijk gemeend dat de geheimzinnige onbekende vlieger den spot met hem dreef — maar drie uren later, toen hij, na met moeite zijn weg te hebben gevonden, de stad bereikte, bleek zijn ontvoerder

maar al te zeer de waarheid te hebben gesproken — het was inderdaad Jagersfontein!

Hierop volgde een lang relaas van zijn ontzetting, zijn verbazing en zijn ontsteltenis bij het ontdekken van deze waarheid.

Hij had in een van zijn zakken slechts twee pond sterling gevonden en die had hij bijna geheel moeten gebruiken om een telegram te zenden aan den vader van het bruidje, dat hij tegen zijn zin in den steek had moeten laten.

Hij had aanstonds den Britschen Consul opgezocht en hem het geval uiteen gezet.

Natuurlijk had deze eerst aan een scherts gedacht en Sir Broadbent zeer onwelwillend behandeld, maar gelukkig bleek een der consulaire beambten den vreemdeling zeer goed van gelaat te kennen en werd zelfs bereid gevonden hem het noodige geld voor te schieten, teneinde aanstonds passage te nemen naar Engeland.

Daarvoor was het echter noodig, dat hij naar een havenplaats vertrok, welke door de mailboot zou worden aangedaan, en hij zou dus zeker wel eenige dagen later aankomen dan zijn brief.

Wat zijn trouwpapieren betreft — de onbeschaamde man, die hem had ontvoerd, had hem alles afgenomen en het zou dus noodig zijn, zoodra hij weder te Londen was, al deze papieren opnieuw aan te schaffen.

Want dat kon de briefschrijver aan Lord Reginald verzekeren — hij dacht er niet aan, zich naar het verlangen van een onbekenden bemoeial te voegen, en hij wilde Miss Dorrit ondanks alles naar het altaar voeren!

Daarop volgde nog een bladzijde verontschuldiging en betuigingen van onveranderlijke vriendschap, en de brief eindigde met de verwachting uit te spreken, dat men den geheimzinnigen ontvoerder zou hebben gearresteerd, wanneer de schrijver weder te Londen zou zijn teruggekeerd.

Lord Reginald had dezen brief met zeer gemengde gevoelens ten einde gelezen.

Toen hij aan de onderteekening was gekomen, legde hij het laatste velletje bedachtzaam op de zeven andere, vlijde zich achterover in zijn stoel, nam zijn lorgnet af om beter te kunnen zien, keek zijn vrouw strak aan, en vroeg:

— Wat denk jij daar nu van, Beatrice?

Mylady dacht eenigen tijd blijkbaar ingespannen na, met hoog opgetrokken wenkbrauwen, en toen scheen zij het eindelijk te hebben ge-

vonden — zij zeide, met een langen uithaal:

— Wel...

— Juist, dat denk ik er ook van! viel Mylord haar in de rede. Om je de waarheid te zeggen — maar dan ook niets dan de gulle waarheid — ik had gedacht, dat hij wat meer mans zou zijn! Hij jere mieert en kreunt als een hofjesjuffrouw, die een muis door de kamer ziet loopen! Het is mij onbegrijpelijk dat een man, die ze alle vijf bij elkaar heeft, zich op zulk een wijze kan hebben laten beetnemen door een ander, al is dat ook honderdmaal John Raffles! Ik verzeker je, dat het mij niet zou zijn overkomen!

— Het is heel onprettig voor Dorrit! zeide Mylady mijmerend. Het is toch heel vreemd, dat men zijn huwelijk om zulk een reden 14 dagen moet uitstellen!

— En het collier — daar kan zij natuurlijk naar fluiten! hernam Lord Reginald grimmig. Nu, het is nu eenmaal zoo — wij zullen dan de zaak een maand uitstellen, of 14 dagen, zooals hij verkiest, maar dat zeg ik je — als hij ditmaal niet op tijd is, dan zal het zoo niet afloopen! Ik ben een oud man, maar ik zal hem dan eens toonen, dat wij niet met ons laten gekscheren!

— Alles goed beschouwd was het toch zijn schuld niet, Reggy! hernam Mylady op klagenden toon. Ik heb wel eens hooren zeggen, dat tegen Raffles niemand is opgewassen!

— Schuld of geen schuld — ik zal niet toestaan, dat wij de risé van geheel Londen worden! riep Lord Reginald uit.

Hij zou er waarschijnlijk nog heel wat aan hebben toegevoegd, als de bediende op dat oogenblik niet het bezoek van Lord William Aberdeen was komen aankondigen.

Onmiddellijk veranderde de gelaatsuitdrukking van het echtpaar, want Mylord was een gaarne geziene gast, die blijkbaar groot belang stelde in Dorothea.

De beide echtelieden begaven zich aanstonds naar de ontvangkamer en troffen daar den vice-president van de Windsor Club aan.

Deze stond aanstonds op van den stoel, waarop hij had plaats genomen en drukte galant een kus op de hand van de vrouw des huizes.

— Ik hoop niet ongelegen te komen, Mylady! zeide hij. Het spreekt vanzelf dat ik, die mij een weinig als vriend des huizes beschouw, steeds zeer verlangend ben, om iets te vernemen aangaande de zonderlinge verdwijning en het terug-

vinden van uw aanstaanden schoonzoon op zulk een zonderlinge plek van den aardbodem! zeide hij. Is alles waar, wat de bladen berichten daaromtrent?

— Helaas maar al te waar, Mylord! antwoordde Mylady zuchtend.

— Wij kunnen uw nieuwsgierigheid aanstonds bevredigen! zeide Lord Reginald op bitteren toon. Maar wat de benaming betreft, dien gij zooeven aan Sir Broadbent gegeven hebt — ik noem hem niet weder mijn aanstaanden schoonzoon, voor en aler hij aan de zijde van Dorrit voor den geestelijke staat!

— Maar die kans lijkt mij thans wel vrij klein te zijn geworden! riep Lord Aberdeen uit. Gij zult u namelijk in dien tijd nog wel eens hebben bedacht, gij zult nu toch zelf wel hebben ingezien, dat Sir Winnifred toch eigenlijk volstrekt niet past bij uw dochttertje! Ik weet het wel, het voegt mij niet, mij te mengen in dergelijke intieme familiezaken — maar gij kent mijn inzichten dienaangaande, ik heb ze nooit onder stoelen of banken gestoken. Jong past niet bij oud — en uw geestig dochttertje zal op den duur slechts weinig vonken weten te ontlokken aan het trage vernuft van haar echtgenoot, die geen hoogvlieger is, zooals we dat algemeen bekend mogen veronderstellen!

Lord Reginald had met gefronste wenkbrauwen toegelisterd en zeide nu een weinig gehumeurd:

— Ik ben van oordeel, dat hij niet zulk een slechte partij is! De jonge snuiters van tegenwoordig zijn ook niet je ware, Mylord, zie maar eens om u heen! Een geposeerd man is dikwijls heel wat meer waard dan zulk een jonge spring in 't veld! En wanneer hij over veertien dagen inderdaad terug is gekomen — wel, dan moet het huwelijk natuurlijk voortgang hebben! Ik heb mij reeds te zeer belachelijk laten maken — en wij zouden hier volkomen onmogelijk zijn, als het huwelijk geheel en al afsprong!

— Geloofst gij dat werkelijk? hernam Lord Aberdeen langzaam, terwijl zijn wenkbrauwen de hoogte ingingen. Hij komt dus terug?

— Dat schrijft hij althans!

— Ah zoo — gij hebt een brief van hem ontvangen?

— Geen half uur geleden! Hij beschrijft ons daarin nauwkeurig, hoe die drommelsche Raffles hem heeft weten weg te voeren met zijn vlieg-machine — een ding des duivels, want hij moet

kans hebben gezien mijn aanstaanden schoonzoon... ik meen Sir Broadbent, in een vol etmaal van Londen tot niet ver van Kaapstad over te brengen!

— Ja, iets dergelijks hebben de bladen reeds vermeld! Wacht eens — er ging twaalf dagen geleden een boot, de „Queen Anna” — die over drie dagen, dat wil zeggen a.s. Vrijdag te Southampton kan zijn. Ik denk dat hij die boot wel zal hebben genomen! De boot doet Madeira aan, zooals gij wel zult weten — en daar moet zij — laat eens zien — wel zeker, daar moet zij morgen aankomen!

Lord Reginald had nauwelijks zijn bezoeker laten uitspreken, maar was opgestaan en had op een belknop gedrukt.

— Haal dadelijk het laatste nummer van de „Times” van mijn kamer, Henry! zeide hij tot den binnentredenden bediende.

Een oogenblik later bracht de man het verlangde blad binnen en Lord Reginald begon aanstonds in de scheepstijdingen te zoeken!

Het duurde niet lang of hij slaakte een kreet van zegepraal en riep uit:

— Het is zooals u zegt, Mylord — morgen wordt de „Queen Anna” te Madeira verwacht.

— Staat de passagierslijst niet in het blad? vroeg Lord Aberdeen op zijn gewonen, rustigen, een weinig sleependen toon.

— Mijn hemel, waar zijn mijn hersens! riep Lord Reginald uit. Daar had ik dadelijk aan moeten denken! Stil — daar heb ik haar al!

Hij doorliep de lijst van de passagiers, die zich te Kaapstad hadden ingescheept aan boord van de „Queen Anna,” en het duurde niet lang of hij riep uit:

— Hij heeft de boot gehaald! Daar staat zijn naam — Sir Winnifred Broadbent, passagier eerste klasse!

— Dan schijnt hij daar toch nog iemand te hebben gevonden, die hem van geld voorzag — ik meen in de bladen te hebben gelezen, dat de beklagenswaardige Jonkheer daar volkomen berooid is achtergelaten door John Raffles, die hem ook beroofd moet hebben van het kostbare sieraad, dat eigenlijk voor mejuffrouw uw dochter bestemd was!

— Hij zal haar wel een nieuw geven! riep Lady Beatrice opgewonden uit. De hoofdzaak is, dat hij weder terugkeert! Over twee dagen kan hij dus hier zijn, zegt gij? Oh, maar hij zal wel een telegram van Madeira zenden!

— Ik zou wel eens willen weten, hoe het oordeel van Miss Dorothea dienaangaande is! merkte Lord Aberdeen droogjes op.

— Zij zal doen wat haar vader het beste voor haar acht! hernam Lord Reginald op grimmigen toon.

Een oogenblik scheen het, alsof Lord Aberdeen nog iets wilde zeggen, maar toen bedacht hij zich en gaf het gesprek een andere wending.

Een half uur later nam hij afscheid, ook van Dorothea, die een warme vriendschap voor den bekenden filantroop had opgevat, en verliet het huis.

Maar op het oogenblik dat hij in zijn auto zou stappen, wendde hij zich nog eens naar het huis om, en bromde tusschen de tanden:

— Je staat er op, dat die onnoozele domkop je schoonzoon zal worden, ofschoon Dorrit nog liever met een bezemsteel in het huwelijk zou treden? Nu, ik, John Raffles, heb het den eersten keer weten te verhinderen — ik zal ook den tweeden keer een stokje steken voor die onzedelijke verbintenis!

En met dit vaste besluit stapte John Raffles, alias Lord William Aberdeen, de Gentleman-Inbreker in zijn auto,

Echte Turksche Tabak wordt
bewerkt in de
Sigaret J. v. K.

Hoofdstuk VI.

Hetzelfde bruidje — een andere bruidegom!

De „Queen Anna,” een der grootste schepen van de Cunard Line, had juist de haven van Madeira verlaten, en zette koers naar Southampton, waar het schip drie dagen later zou moeten binnenvallen, toen in de cabine van den marconist het sein ging, hetwelk dezen jongen beampte waarschuwde, dat men met het schip in verbinding wenschte te komen.

Hij nam zijn potlood en zijn bloc-note, en terwijl de wijsvinger van de linkerhand op den stroomverbreker lag, schreef hij met de rechter het radiogram op, de oogen gericht op de helderblauwe vonk, die in de glazen buis dicht voor hem op en neer danste.

Hij las het telegram nog even door, zette den luisterhelm af, drukte zich de uniformpet op het hoofd, en ging het telegram aan den kapitein overhandigen.

Deze las het snel door, fronste even de wenkbrauwen, en zeide toen eenigszins ongeduldig tot zijn eersten officier:

— Stoppen, Hous!

— Stoppen kapitein? herhaalde de officier verwonderd. Wat is er aan de hand?

— Een telegram van de havenpolitie — er

is een politieboot onderweg — het schijnt een arrestatie te betreffen! Maar de order is duidelijk — ik moet een weinig vaart minderen om de boot gelegenheid te geven, langs zij te komen.

De eerste officier seinde het bevel om zeer langzaam verder te stoomen naar de machinekamer, en dadelijk minderde het groote schip zijn vaart, hetgeen wel een weinig schrik en verbazing verwekte onder de passagiers.

De kapitein had zijn kijker voor het oog gebracht, en zocht de zee af.

En het duurde niet lang of hij had een zeer snelle motorboot in het oog gekregen, die blijkbaar zoeven de haven had verlaten en nu met groote snelheid zee koos en zienderoogen naderde.

Het zou zeker geen kwartier duren, of het snelle vaartuig zou de „Queen Anna” hebben ingehaald, die zoo goed als stil lag en juist genoeg vaart hield om niet stuurloos te zijn.

Veel passagiers waren aan dek gekomen, ten einde te zien wat er aan de hand was en menig met een kijker gewapend oog zocht de politieboot, die nu herkenbaar was aan de kleine vlag, die van den achtersteven wapperde.

Het donkergrijs geschilderde vaartuig naderde

snel en tien minuten later lag het langs zij van het groote schip en werd een valreep uitgelaten waarop twee mannen aan boord klommen, waarvan er een gekleed was in de uniform van Engelsch Inspecteur van Politie.

De man die hem vergezelde zag er uit als een rechercheur.

Nauwelijks stonden de beide mannen aan dek, of de Inspecteur liet zich aandienen bij den kapitein en stond een oogenblik later tegenover den gezagvoerder op de commandobrug.

Hij salueerde, haalde een portefeuille uit zijn borstzak, nam er een paar papieren uit en overhandigde deze aan den kapitein.

Deze las ze met gefronst voorhoofd door en gaf ze toen terug met de woorden:

— Een zeer onaangename zaak, mijnheer! Een eersteklas passagier nog wel! Weet gij zeker dat hier geen vergissing in het spel is?

De inspecteur haalde de schouders op en zeide:

— Dat is mijn zaak niet, kapitein! Ik heb een door de Engelsche Regeering ondertekend bevel tot inhechtenisneming van den persoon van Sir Winnifred Broadbent in mijn bezit. Gij hebt het zoeven gelezen. En ik moet handelen volgens mijn instructies! Vergist men zich — des te erger voor mijn chefs!

— En toch zeker ook voor den arrestant! riep de kapitein uit. Nu, ik moet u natuurlijk laten begaan! Gij zijt een Brit, gij zijt op een Engelsch schip — gij hebt dus het recht om tot arrestatie over te gaan! Mag ik weten waarvan Sir Broadbent beschuldigd wordt?

— Bedrog in zake diamanten, kapitein! Het gaat om een halsketen van 25000 pondsterling, dien hij vergeten heeft te betalen naar het schijnt!

— Maar de man is zeeziek, mijn waarde heer!

— Dat spijt mij voor hem, maar des te aangenaamer zal het hem zijn, wanneer hij maar weer spoedig naar land wordt gebracht! Wij brengen hem naar Madeira terug!

— Wordt hij dan gearresteerd op verlangen van de autoriteiten van dat eiland?

— Zoo is het! Ik heb weinig tijd, kapitein — wanneer wij snel handelen, dan trekt de arrestatie weinig aandacht, wat voor alle partijen zeker het aangenaamst is.

— Doe wat uw plicht u gebiedt, mijnheer! antwoordde de kapitein kortaf, Hofmeester breng

den inspecteur en dezen heer naar de hut van Sir Broadbent!

De inspecteur salueerde opnieuw, gaf den rechercheur een wenk en beiden volgden den hofmeester naar een zeer fraaie dekhut, waar Sir Winnifred in een tamelijk beklagenswaardigen toestand in een stoel neerzat en blijkbaar reeds herhaalde malen zijn tol aan Neptunus had moeten betalen.

Hij keek den inspecteur een weinig suffig aan en vroeg:

— Wat wilt gij van mij? Laat mij met rust!

— Ik zal u moeten verzoeken mij te volgen, mijnheer! Ik arresteer u, in naam des Konings, onzen geëerbiedigden heerscher!

Sir Winnifred was ongetwijfeld zeer zeeziek, maar deze woorden schenen hem als bij tooverslag te genezen.

— Gij maakt zeker een grapje? vroeg hij, terwijl een onnoozel glimlachje zijn lippen deed krullen.

— Het is bittere ernst, Sir. Hier is het bevel tot arrestatie — en hier is mijn licence!

De beklagenswaardige edelman draaide de beide papieren om en om, volkomen verbluft en stamelde toen met zijn neusgeluid:

— Hier moet een vergissing in het spel zijn, mijnheer! Gij hebt den verkeerde voor!

— Dat zal op Madeira wel blijken! hernam de inspecteur kortaf. Kleed u spoedig aan en doe het wat vlug, des te minder opzien zal uw arrestatie baren.

— Maar ik moet naar Londen! Ik moet in het huwelijk treden! Men verwacht mij over drie dagen — en den dag daarna is de huwelijksvoltrekking! Ik zal te laat komen! Ik zal mij onsterfelijk blameeren! riep hij wanhopig.

Maar de inspecteur fronste ongeduldig de wenkbrauwen en hernam met stemverheffing:

— Dat alles is zeer onaangenaam voor u, Sir, maar ik moet mijn plicht doen! Ik heb mijn orders en die moet ik volgen! Pak uw onmisbare bagage bijeen en uw bezittingen en volg mij wat ik u verzoeken mag!

Jammerend en steunend begon de ongelukkige edelman zijn bagage bijeen te zoeken.

En lang duurde dit niet, want eigenlijk bezat hij op dat oogenblik weinig meer dan wat hij aan het lichaam droeg, verder wat toiletartikelen en andere kleine voorwerpen, die gemakkelijk in een citybag konden worden geborgen.

Herhaaldelijk moest de inspecteur hem tot spoed aanmanen, maar eindelijk was Sir Winnifred toch gereed en haastig begaven de drie mannen zich naar het dek, overschreden het vlug, nagestaard door de verwonderde passagiers en daalden langs de valreep in de wachtende motorboot af.

En nauwelijks had hij plaats genomen op een der banken, nauwkeurig bewaakt door den rechercheur of de inspecteur stiet de boot met een bootshaak van het schip, de motor sloeg aan, de inspecteur salueerde nog eens voor de Engelsche vlag en toen zette het grijze politiebootje fullspeed koers naar Madeira, terwijl de „Queen Anna” weder vaart maakte en spoedig daarop nog slechts zichtbaar was als een kleine vlek aan den horizont.

Intusschen zat Sir Winnifred nog altijd klagend en jammerend op zijn bank, een toonbeeld van ellende.

Eindelijk vroeg hij, zich tot den inspecteur richtend, die dicht naast hem stond:

— Waarheen brengt ge mij nu?

— Dat zult gij spoedig genoeg zien!

— Toch niet naar de gevangenis?

— Neen — tenminste niet naar een gevangenis zooals gij u die voorstelt! Gij behoeft u volstrekt niet ongerust te maken — het zal beter met u afloopen dan gij denkt!

Een kwartier verliep, voordat de arrestant het hoofd weder ophief en toen riep hij verbaasd uit:

— Maar — gij houdt in het geheel geen koers op de haven van Madeira! Waar gaan wij toch heen?

— Naar Dar-el-Beida! antwoordde de inspecteur kortaf.

— Dar-el-Beida? herhaalde Sir Winnifred toonloos. Maar dat ligt op de Afrikaansche kust!

— Juist — en op precies dezelfde breedte als Madeira — het klimaat is er eveneens verrukkelijk! — antwoordde de inspecteur bedaard.

— Maar wat moeten wij daar toch doen? hernam de ongelukkige edelman, die in zijn ontsteltenis erger door zijn neus sprak dan ooit.

— Overgaan aan boord van een ander schip! antwoordde de inspecteur, die geen oogenblik zijn bedaardheid scheen te verliezen.

De trekken van Sir Winnifred verhelderden zich.

— Ik begrijp het al — vandaar brengt ge mij zeker naar Gibraltar, voor den Engelschen rechter! Nu, dan bestaat er nog kans, dat ik tijdig genoeg in Londen terug kan zijn om mijn huwelijk met Miss Dorothea te sluiten!

— Die kans is integendeel zeer gering, Sir Winnifred! zeide de inspecteur. Ik denk namelijk dat gij over drie dagen heel ergens anders zult zijn dan in Londen! Maar vraag nu maar niet verder — ik kan u voorloopig toch geen antwoord geven — het zal niet lang duren of gij zult weten waaraan gij toe zijt!

En zoo verzonk de arrestant in een somber stilzwijgen, waaruit hij pas weder ontwaakte, toen de Afrikaansche kust in het oog kwam.

Een uur later voer de motorboot in het gezicht van Dar-el-Beida gedurende eenige mijlen langs de kust en eensklaps stevende zij een kleine door grillige rotsen omgeven baai binnen.

En nauwelijks had hij dat gezien of opnieuw begon Sir Winnifred te weeklagen.

Hij zweeg pas verschrikt, toen de inspecteur hem met stemverheffing toebeet:

— Zwijg! Uw gejammer doet mij het hart in het lichaam omdraaien! Zijt gij een man? Een oud wijf heeft meer moed dan gij!

De edelman was zoo verschrikt door dezen uitval, dat hij inderdaad het stilzwijgen bewaarde, hoewel de ongerustheid betreffende zijn lot ieder oogenblik toenam.

Vruchteloos vroeg hij zich af waarom men hem toch wel naar een Afrikaansche havenstad zou brengen, waar de Engelsche autoriteiten niets te maken hadden — want Dar-el-Beida was Spaansch.

Hij verzonk in een mistroostige stemming en lette er nauwelijks op, dat de boot vaart geminderd had en nu stillag achter in de baai, die aan alle zijden door rotsen omgeven was en die een vrij sombereren indruk maakte.

De duisternis begon langzamerhand te vallen en het was hier volmaakt stil, al bevond men zich op nauwelijks vijf mijlen van de zoeven genoemde havenstad.

Slechts eenige groote lammergieren cirkelden in groote kringen boven de kleine baai, blijkbaar op zoek naar prooi.

De motorboot had het anker uitgeworpen en lag nu stil, op nauwelijks een meter van den oever, die hier tamelijk zandig en smal was.

De man, die tot dusverre de boot bestuurd

had, ging aan wal, vergezeld van den rechercheur, en de gevangene bleef met den inspecteur alleen.

En Sir Winnifred begon hoe langer hoe minder van de zaak te begrijpen.

Het was hem een raadsel, wat de politie-beambten hier met hem konden voorhebben en waarom zij hem niet dadelijk naar Madeira hadden gevoerd, of nog liever naar Londen, waar het hem al heel gemakkelijk zou zijn gevallen, aanstonds zijn onschuld te bewijzen.

Hij volgde nieuwsgierig en ongerust de beide mannen die aan land waren gegaan en daartoe zich van schoenen en kousen hadden moeten ontdoen en hun broekspijpen hoog hadden omgeslagen, daar zij door een voet hoog water moesten waden.

Hij zag hen verdwijnen in de richting van een soort rotshol, waarin de golven met een zacht geruisch binnendrongen.

Toen verdwenen zij uit zijn gezicht, in het binnenste van het hol, zonder dat hij had kunnen nagaan, hoe dit mogelijk was.

Een kwartier verliep zonder dat er een enkel woord gewisseld werd tusschen den gevangene en den inspecteur, die op eenigen afstand neerzat op de koekoek in het midden van het dek, met een gelaat, dat volstrekt niet tot mededeelzaamheid uitlokte.

En eensklaps verscheen er aan den ingang van het hol een laag op het water liggend grijs voorwerp, dat langzaam naderbij kwam en zich toen vertoonde als een grijs geschilderd vaarttuig, hetwelk ontegenzeggelijk het uiterlijk vertoonde van een eigenaardig gevormde duikboot.

Sir Broadbent zette groote oogen op, toen de duikboot vlak naast de motorboot meerde en wendde zich toen tot den inspecteur met de vraag:

— Zult ge mij nu eens eindelijk zeggen, mijnheer, wat dit alles te beteekenen heeft?

— Ik geloof inderdaad dat het tijdstip is aangebroken, om het u te zeggen, Sir! antwoordde de inspecteur bedaard. Gij zult nu overgaan aan boord van deze duikboot!

— Maar waar brengt ge mij dan heen? Vervoert ge mij thans regelrecht naar Londen?

— Niet bepaald regelrecht, Sir! antwoordde de inspecteur met een flauwen glimlach. Gij zult namelijk eerst naar Barbados, of althans naar een naburig eiland worden overgebracht.

— Barbados! stamelde Sir Winnifred bleekend. Goede hemel — als ik het mij wel

herinner, dan ligt dat eiland ten noorden van Trinidad, op de kust van Venezuela!

— Dat hebt gij uit uw schooljaren goed onthouden, Sir! hernam de inspecteur rustig. Zoo is het inderdaad.

— Maar wat moet ik daar doen? schreeuwde de rampzalige edelman. Ben ik dan in de handen van krankzinnigen gevallen?

— O neen, wij zijn volkomen bij ons verstand! antwoordde de inspecteur koeltjes. Wij zijn alleen maar niet degenen, voor wie gij ons hebt aangezien!

Sir Winnifred deinsde achteruit, alsof hij een slag op het hoofd had gekregen, en zijn lippen prevelden eenige onverstaanbare klanken, terwijl hij den inspecteur wezenloos aankeek.

Eindelijk kon hij uitbrengen:

— Gij zijt geen inspecteur van politie?

— Neen.

— Wie zijt gij dan?

— Ik ben John Raffles!

Het was goed dat er juist een groote rol opgeschoten kabeltouw achter den edelman lag, waarop hij zich kon laten neervallen, want deze mededeeling had hem als het ware verpletterd.

Hij staarde den Grooten Onbekende aan, alsof hij een geestverschijning zag, hapte een paar malen naar lucht, en stotterde toen, schor van schrik en woede:

— Dat is — meer dan erg! Dat is werkelijk — ik kan er geen woorden voor vinden!

— Des te beter Sir! hernam Raffles droogjes. Op die wijze bespaart ge u heel wat vermoeienissen, en mij de onaangename noodzakelijkheid, uw jerimiades te moeten aanhooren. Gij zult nu natuurlijk wel begrijpen hoe de vork in den steel zit! Ik heb vernomen, — hetgeen trouwens niet zoo moeilijk was, want uw naam prijkte in de passagierslijst — dat gij op weg waart naar Londen, natuurlijk nog altijd bezielde met het krankzinnige voornemen in het huwelijk te treden met een meisje, dat niets van u wil weten. Ik wist dat de boot te Madeira zou aanleggen om reizigers af te zetten en op te nemen — en ik ben u tegemoet gegaan met een van mijn snelste motorbooten; ik heb mij eenige stukken verschaft, noodig om tot uw arrestatie te kunnen overgaan — ach, alles welbeschouwd was het kinderspel!

— Ik zal u dus altijd op mijn pad vinden? riep Sir Winnifred woedend uit.

— Dat zult gij — totdat gij verstandig zijt geworden, en niet langer een verbintenis nastreeft, die niet alleen Miss Dorrit, maar ook u het grootste leed zou baren. Gij hebt dit alles zelf over u gebracht door uw weergalooze ijdelheid, uw onverstand, en uw dwaze koppigheid! Het eerste lesje schijnt niet voldoende te zijn geweest — ik was dus wel verplicht, er een herhaling van te geven — en thans afdoende!

— Maar dat is vrijheidsberoving! Ik zal me bij de autoriteiten op Barbados aanstonds over u beklagen!

Maar Raffles haalde glimlachend de schouders op, en hernam:

— Gij hebt toch niet zulk een goed geheugen als ik dacht! Ik zeide zoeven dat wij u naar een eiland zullen brengen, in de buurt van Barbados — dat wil zeggen, dat het omstreeks veertig zeemijlen van dat groote eiland verwijderd ligt, buiten de scheepvaartroutes, en waar gij zeer waarschijnlijk geen autoriteiten zult vinden, noch Britsche, noch andere, om deze afdoende reden dat gij er geheel alleen zult zijn!

— Een onbewoond eiland dus? Daartegen verzet ik mij uit alle macht! riep Sir Winnifred uit. Dat zal ik nooit toestaan!

Hij wilde nog een opmerking maken, maar een lach, die als een onweer klonk, en die van de lippen van den reusachtigen rechercheur rolde, legde hem het zwijgen op.

Raffles had den gewaanden politiebeambte, die niemand anders was dan James Henderson, zijn trouwen chauffeur, een bestraffenden blik toegeworpen, die hem aanstonds deed zwijgen, en wendde zich toen weder tot zijn gevangene met de woorden:

— Met deze en dergelijke opmerkingen maakt gij u zelf slechts belachelijk, Sir Broadbent! Gij moet toch wel inzien dat iedere tegenstand volkomen nutteloos is, en dat gij in onze macht zijt! Gij zult daar op dat eiland blijven, dat heb ik mijzelf vast voorgenomen, tot gij schriftelijk verklaard hebt, in een schrijven aan den verblinden vader van dat arme kind, dat gij van een huwelijk afziet!

— Maar gij hebt niet het recht u met mijn zaken te bemoeien! riep Sir Winnifred bleek van woede uit.

— Ik heb dat vraagstuk nog niet onderzocht en ik geloof ook niet dat het mij voldoende belang inboezemt! hernam Raffles koeltjes. Maar

een recht bezit ik zeker op dit oogenblik — en dat is het recht van den sterkste! Ik vermoed dat gij de waarde van dat recht niet zult onderschatten!

De gevangene zweeg even, maar eensklaps barstte hij uit:

— En mijn collier? Wat hebt gij met mijn collier gedaan?

— Voorloopig nog niets! antwoordde Raffles bedaard. Trouwens, gij doet er verkeerd aan als gij het uw collier noemt! Het is in andere handen overgegaan, en gij zult het zeker nooit meer terugzien! En wees nu zoo goed over te stappen — wij vertrekken!

Wanneer Sir Winnifred soms lust mocht hebben gevoeld om tegenstand te bieden, dan zou een enkele blik op den reusachtigen Henderson, die vlak achter hem was komen staan en die hem bemoedigend scheen toe te lachen, hem wel tot andere gedachten hebben gebracht.

Steunend en weeklagend, zijn onafscheidelijke monocle op en afzettend, stapte hij over aan boord van de duikboot, een vaartuig, ontsproten aan het vindingrijk brein van den Grooten Onbekende, en dat in staat was zeer groote afstanden binnen korten tijd af te leggen, met een snelheid, aanzienlijk veel grooter dan die, waarop de snelste duikbooten van de oorlogsvloten der groote mogendheden konden bogen.

De gevangene werd aanstonds naar een kleine, maar geriefelijk ingerichte kajuit gebracht, en hij was er nauwelijks of er werd hem een koude maaltijd voorgezet, dien hij niet lang onaangeeroerd liet, want hij moest het zichzelf bekennen — ondanks alles was hij hongerig.

Nog een kwartier lag de boot stil, en de gevangene begreep dat men dezen tijd gebruikt had om de motorboot te verbergen in hetzelfde rotshol, waar de duikboot zulk een veilige schuilplaats had gevonden.

En daarop begon de reis dwars over den Atlantischen Oceaan, die juist een week zou duren, en onder de gunstigste omstandigheden plaats had.

En afgezien van het feit dat hij een gevangene was, had Sir Winnifred zich niet te beklagen, want de behandeling had in een eerste-rangs hotel onmogelijk beter kunnen zijn!

De maaltijden waren zeer smakelijk, hij had een zeer goed bed, hij kon aan dek vertoeven

zoo vaak hij zelf maar wilde — doch alleen veroorloofde Raffles hem niet de machinekamer binnen te treden.

Een paar malen had Raffles getracht, zijn gevangene te overtuigen, dat hij er verstandig aan zou doen, reeds nu den verlangden brief aan Lord Reginald te schrijven, maar dat bleef de edelman hardnekkig weigeren — misschien koesterde hij de stille hoop dat zich op het eiland waarheen men hem zou brengen spoedig een gelegenheid zou voordoen, om zich met de beschaafde wereld in verbinding te stellen.

Hij vond op het kleine eiland, dat echter een waar lustoord bleek te zijn, alles reeds voor zijn verblijf in orde gemaakt — een houten huisje, een voortreffelijk geweer met de noodige munitie, hengels, voedsel in blikken voor ruim een maand, lucifers, boeken, een bijl en een zaag, een hamer en spijkers, kortom alles wat een man kan noodig hebben, die genoodzaakt is, voor zijn eigen levensonderhoud te zorgen.

Toen Raffles afscheid van den gevangenen edelman nam, zeide hij op ernstigen toon:

— Alles welbeschouwd zal dit verblijf op een onbewoond eiland, alleen met de natuur en met uw gedachten, wellicht een ander en ook een beter mensch van u maken! O, stel u gerust — gij zijt volstrekt geen schurk — gij zijt slechts een dom en nutteloos mensch, van geen waarde hoegenaamd voor de samenleving! Misschien wordt dat hier beter! Vaarwel — of liever, tot wederziens!

Sir Winnifred, nog altijd koppig, woedend over zijn tweede nederlaag, verdween zwijgend in de hut, en de duikboot koos weder zee...

Ongeveer tien dagen later stond er een gewone huurauto stil voor een vriendelijk, met klimop begroeid huisje in het Noorden van de wereldstad Londen, waaruit een rijzig man met wit haar en een eerbiedwaardigen, witten baard stapte.

Hij wisselde eenige woorden met den chauffeur, die langzaam wegreed, en ging, op zijn stok leunend, over het tuinpad naar de voordeur!

Hij belde aan en vroeg aan het dienstmeisje, dat hem de deur opendeed:

— Is Dr. Francis Palmer thuis?

— De dokter is, wel thuis mijnheer — maar het is nog lang zijn spreekuur niet!

— Dat weet ik wel, kindlief. Ik kom ook niet

als patiënt — ik kom om over een belangrijke zaak te spreken!

— Wien moet ik aandienen?

— Dr. Palmer kent mij in het geheel niet — mijn naam zal hem dus weinig nieuws zeggen. Maar hier is mijn kaartje — ik ben Dr. Burns.

Het meisje liet den bezoeker in een smaakvol gemeubelde wachtkamer, waar een oogenblik later Francis Palmer binnentrad.

De jonge geneesheer keek den bezoeker eenigszins nieuwsgierig aan, wierp nog eens een blik op het kaartje dat hij in de hand hield en zeide toen:

— Dr. Burns — waaraan heb ik het genoegen van uw bezoek te danken?

— Dat is niet in een paar woorden te zeggen, waarde collega! antwoordde Dr. Burns. Wilt ge mij veroorloven om plaats te nemen?

— Dat spreekt vanzelf! Het meisje zeide mij, dat gij over een belangrijke zaak komt. Heb ik dat goed verstaan?

— Ik geloof dat de aangelegenheid inderdaad niet van belang ontbloomt is — vooral voor u niet!

— Gij maakt mij nieuwsgierig! Deel mij dan spoedig het doel van uw komst mede, als ik u verzoeken mag!

Beiden hadden plaats genomen en Dr. Burns begon, aan zijn witte baard plukkend en terwijl hij Francis Palmer aandachtig opnam:

— Het zal u wellicht voorkomen, alsof ik een onbescheiden oude bemoeial ben, collega — maar laat ik u bij voorbaat zeggen, dat ik slechts voor uw bestwil handel! Ik moet dan beginnen met u te zeggen dat ik op de hoogte ben van uw gevoelens voor Miss Dorrit Pelham-Clinton!

Francis Palmer kleurde, terwijl hij snel het hoofd ophief en zeide toen, een weinig verward:

— Gij weet dat — dat ik haar liefheb?

— Nu, het is van tamelijk algemeene bekendheid! antwoordde Dr. Burns glimlachend. Er kwam echter een kink in den kabel — er was een andere gegadigde, die meer genade vond in de oogen van haar vader, nietwaar?

— Zeker, Sir Winnifred Broadbent had de schoonzoon moeten worden van Lord Reginald! antwoordde de jonge geneesheer, niet weinig verbaasd over de wending, die het gesprek nam. Kent gij hem?

— Oppervlakkig! antwoordde de bezoeker

droogjes. Hij — is mij niet bijzonder sympathiek! Ik meen echter te hebben gehoord, dat er een belemmering van dat huwelijk is ingetreden?

De oogen van den jongen geneesheer begonnen te schitteren, toen hij antwoordde:

— En een heel merkwaardige belemmering, Dokter! Het is een zeer raadselachtig geval en de politie weet zeker, dat John Raffles, wiens naam gij misschien wel eens gehoord hebt, ten tweede male Sir Winnifred een kool heeft gestoofd! Misschien hebt gij wel in de bladen gelezen, dat mijn gelukkige medeminnaar aan boord van de „Queen Anna” gearresteerd werd door een Engelschen inspecteur van politie — en bij aankomst van het schip te Londen bleek het aanstonds, dat hier bedrog in het spel was geweest — er was volstrekt geen bevel tot inhechtenisneming uitgevaardigd, en die inspecteur en zijn twee helpers waren stellig niet de lieden geweest, voor wie zij zich uitgaven!

— Ik heb reden om te gelooven dat gij het bij het goede eind hebt, waarde collega! Sir Winnifred is dus niet op tijd te Londen aangekomen — en hij is er nog altijd niet!

— Zoo is het — en het is misschien heel egoïstisch en slecht van mij — maar ik dank de hemel, dat Raffles mij voor den tweeden keer zoo uitstekend geholpen heeft. En hij kent mij niet eens!

— O, daarin vergist gij u toch naar ik zeker weet! hernam Dr. Burns. Hij kent u integendeel zeer goed — en Dorrit ook.

Palmer schoof zeer verbaasd zijn stoel achteruit, en riep:

— Wat? Weet gij dat zoo zeker? Hoe is dat mogelijk?

— Dat zult gij spoedig genoeg vernemen! Laat ons eerst nog eens over dat huwelijk spreken! Lord Reginald is natuurlijk uiterst vertoornd, dat zijn aanstaande schoonzoon hem gedwongen heeft, ten tweede male het huwelijk uit te stellen?

— Hij is door het dolle heen, dokter! riep Palmer uit, en het klonk als een juichkreet. Dorrit heeft het mij zelf gezegd! O, als hij toch eens in het geheel niet terugkwam!

— Geloofst gij, dat gij in dat geval eenige kans zoudt hebben, door Lord Reginald tot schoonzoon te worden gepromoveerd?

De jonge geneesheer keek bedremmeld voor zich, en stamelde toen:

— Daarop zou ik geen eed durven doen!

Het is waar — hij is woedend op Sir Winnifred, die niets van zich laat hooren, maar — ik ben niet heel rijk, ik ben niet van adel — en het is nu eenmaal maar al te waar, dat Lord Reginald zijn eenige dochter een rijk huwelijk had willen laten doen!

— Maar er zou kans zijn nietwaar, dat hij u in een ander licht ging zien, wanneer gij er bijvoorbeeld in zoudt kunnen slagen het kostbare collier terug te vinden, hetwelk Raffles aan Lord Winnifred ontstolen heeft en voor welks opsporing hij een premie heeft uitgelooft ter waarde van niet minder dan de helft van het kleinnood, dat wil zeggen 12000 pond sterling!

Francis Palmer keek Dr. Burns ten hoogste verbaasd aan en zeide toen:

— Dat zou hij zeker, Dokter! Als ik het collier zou kunnen opsporen, dan zou ik 12000 pond bezitten — meer dan ik in twaalf jaar verdien! Maar iets dergelijks is onmogelijk! Raffles heeft het collier in zijn bezit — en ik zou mij slechts belachelijk maken als ik voor detective zou willen spelen en het halssnoer zou trachten op te sporen!

— Gij behoeft er zelfs niet voor van uw stoel op te staan — hier is het! zeide Dr. Burns kalm.

Hij had de hand in den zak van zijn jas gestoken en wierp met een nonchalant gebaar het prachtige diamanten halssnoer op de kleine tafel die tusschen de beide mannen stond.

Palmer werd eerst vuurrood en daarop zeer bleek, terwijl zijn gelaat een verschrikte uitdrukking aannam.

Zijn stem klonk een weinig schor toen hij eindelijk kon uitbrengen:

— Het halssnoer — — —! Dus — gij waart het, die — — —

— Ik was de dief — ik ben Raffles! antwoordde de bezoeker rustig.

Gedurende eenigen tijd bleef het zeer stil in het vertrek en men hoorde niets dan de gejaagde ademhaling van den jongen geneesheer.

Aarzelend stak hij nu de hand uit naar het kostbare sieraad, als vreesde hij dat alles een droom was en dat hij dadelijk zou ontwaken, nam het op en bekeek het aandachtig.

En toen barstte hij eensklaps los:

— Gij wilt dus dat collier aan mij overlaten? Gij doet er afstand van? Gij laat u een fortuin van 25000 pond ontsnappen?

Raffles haalde de schouders op en antwoordde onverschillig :

— Ik zal mijn schade later wel weer inhalen! Ik moet u echter zeggen dat uw houding mij verrast — eerlijk gezegd, had ik wel een weinig gerekend op de kennismaking met een revolver, of iets dergelijks!

Palmer keek verlegen voor zich en stamelde toen :

— Mijn hemel, dat is waar ook! Ik had eigenlijk aanstonds moeten telefoneeren naar de politie! Neem het mij niet kwalijk — ik ben heelemaal in de war!

— Ik ben er volstrekt niet boos om! zeide Raffles ironisch. Overigens — gij zult het mij op uw beurt niet euvel duiden, als ik u zeg, dat ik op alles was voorbereid. En laten wij nu geen woorden meer vermorsen! Neem dat collier, ga er mee naar de politie, disch haar een verhaal op, waarin een vreeselijke strijd met John Raffles de hoofdschotel vormt, strijk de premie van 12000 pond op, die op de terugvinding van het juweel gesteld was, en vraag om de hand van Dorrit! Ik ben er tamelijk zeker van dat haar vader u die zal schenken — want op de terugkomst van dien ezel van een Broadbent behoeft hij volstrekt niet te rekenen! Dien heb ik goed opgesloten — en hij komt niet vrij voor hij af-

stand heeft gedaan van dat lieve meisje, dat een hekel aan hem heeft! Gij ziet mij verbaasd aan, en vraagt u waarschijnlijk af, wat mij al die liefdesgeschiedenissen eigenlijk kunnen schelen! Neem dan genoeg met dit antwoord: Ik doe dergelijke dingen louter voor mijn genoeg — bij wijze van afwisseling! Ik wensch u veel succes Dr. Palmer — en ik ben overtuigd dat gij met Dorrit gelukkig zult worden!

En voor Francis een beweging had kunnen maken of iets had kunnen zeggen, had Raffles snel de deur geopend en was verdwenen.

Palmer handelde geheel naar de aanwijzingen van zijn zonderlingen beschermer — alleen met dit onderscheid dat hij geheel naar waarheid mededeelde, op welke wijze de Gentleman-Inbreker hem, als schonk hij een bazaarprul weg, het kostbare colier had ter hand gesteld!

Maar — hij verwierf niettemin het kleine handje van Dorrit, en dat was de hoofdzaak!

Wat Sir Winnifred betreft — hij ontving zijn collier terug, nadat Raffles hem weder van zijn onvrijwillige verblijfplaats had teruggehaald.

En met dat kostbare halssnoer moest hij zich vergenoegen — wanneer hij althans een zeer belangwekkende ontmoeting met John Raffles, geen geestelijke winst verkoos te achten.

De volgende aflevering (No. 431) bevat:

Het gestolen Handschrift.

J. v. K.

IS DE NIEUWSTE 3 CENTS CIGARET

GEMAAKT VAN ECHT TURKSCHER TABAK

KLOEK MODEL IN BLIKVERPAKKING

DEZE HEERLIJKE CIGARET WORDT UITSLUITEND
GEMAAKT ZONDER MONDSTUK

CIGARETTENFABRIEK J. VAN KERCKHOF

GEVESTIGD 1885